

הצ'עלי צורים

ירחון מבית ראש צורים

53

שבת פרשת במדבר, ג' סיון תשפ"א, 14.5.21

שלום קהילה יקרה,

בתקופה זו של השנה, בין הימים הלאומיים של חודש אייר לחג השבועות, בחרנו לעסוק בנושא החלוציות וההתנדבות, מזוויות שונות. אליאב הכהן, העומד בראש המכונה הקדם צבאית "אורות" מספר לנו על תהליך הקמת המכונה המיוחדת והתפתחותה עם השנים. ג'ודי ברנט משתפת אותנו בסיפור עלייתה ארצה, בחלומות ובאתגרים. משמעון פיינגאלד ביקשנו לשמוע על התנדבותו לשירות צבאי במסגרת מח"ל (מתנדבי חוץ לארץ) וצוות נחשון מתאר בפנינו את השתלשלות המשימה

להקמת החנות "סיבוב שני" לזכר רינה שנרב ז"ל, שכל הכנסותיה מיועדות לתרומה ולחסד.

יום הזיכרון חלף, ובקרבתנו מספר משפחות שאיבדו בן משפחה במלחמות ישראל ובפעולות איבה. בגיליון זה רצינו להקדיש להם פינה ולהרכיב ראש לזכר יקיריהם. בעקבות האסון במירון משתפת אותנו נגה חדר בתחושותיה. עוד ברוח ימי אייר, חגית שכטר, רכזת הקהילה, מסכמת לנו את האירועים והטקסים המרגשים שהפיקה ועדת תרבות בחודש החולף וכתזכורת אנו מצרפים את הברכות למשיאי המשואות שלנו. לכבוד יום ירושלים שזה עתה ציינו, אנו מביאים מכתב היסטורי שכתבה חנה דרורי בהיותה תלמידת כיתה יב' לכן זוגה, שמוליק, עם הניצחון הגדול במלחמת ששת הימים ושחרור ירושלים וגוש עציון.

חג השבועות עומד בפתח, ולכבודו עוסק הרב ורדי, במדורו "נקודה למחשבה", במתח בין המסורת לצורך בהתקדמות והתפתחות. דודי בן זאב, מרכז המשק, מביא לנו סקירה משקית וחקלאית.

בשבח והודיה לה' נראה כי מדינת ישראל מתאוששת מהקורונה ואנו חוזרים בהדרגה לשגרה. זו הזדמנות טובה להתבונן על מה שעברנו ולנסות לסכם. שרון גרין, חברת וועדת

הקורונה, מתארת לנו את התהליך שעברה הוועדה במהלך השנה האחרונה, את הלבטים וההתמודדויות עם הלא נודע ועם הצורך בקבלת החלטות מהירות תוך כדי תנועה. חגי אהרונזי משתף אותנו בהתמודדות עם הקורונה, כחולה ואח"כ כמתנדב במחלקות הקורונה. וצביה שטיינר, בתפקידה כמנהלת שירות ושימור בקופ"ח כללית, מאירה לנו את העבודה החשובה שנעשית כדי לתמוך בלקוחות הקופה שחלו בקורונה, ובכני משפחותיהם. אסנת ניר, שירה סעדה וברק שבות עוסקים גם הם בקורונה מזוויות שונות, בכנות וביצירתיות.

זאת ועוד במדורינו הקבועים, חנן קלצקי משתף אותנו במדור "בית אבי" בקורותיה של אימו, כרמלה קלצקי ז"ל. במדור "חוק הדתיים השלובים" אנו מארחים את משפחת לוי אבישג ואלעד ואת שכניהם מלמטה, משפחת חזי הדר וליאור.

לכבוד אכלוס מתחם 2 הקרב ובא, באיזור המשק הישן, מביאה לנו חנה דרורי במדור "טעם של פעם" החלטת אסיפה מפתיעה מלפני חמישים שנה אודות אכלוס הבתים הראשונים ושותפות חסרת גבולות...

במדור "עסק מקומי" אנו שמחים לארח את ליאור שכטר שמתאר לנו את גלגולי העסק עם השנים, כנה שכטר עוסקת בתהליך ההדרגתי הדרוש לצורך רכישת הרגלים בריאים ובמדור "מי בריצ' רצ'" עליכם לזהות מי הדמות המפתיעה. לסיום, במחלקת הנוער - ניצן שכטר הרכות ודביר שינדלר ועדו הכהן, הקומונרים, משתפים אותנו בנעשה בתחום אחריותם בתקופה האחרונה.

כמו תמיד נשמח להערות והארות בשבילים (סוף סוף), בווטסאפ ובכתובת המייל: yarchon@r-tzurim.co.il קריאה נעימה וחג שמח,

נעמה דיטור וצוות העלון: הרב מרדכי ורדי, חיים ראם, אסנת ניר, שירה סעדה, דוד קרנץ, ברק שבות, ידידה עם שלם (הגהה) וכנה שכטר (עימוד וגרפיקה).

שם מפרש / חוה פנחס-כהן

פֶּלֶם כָּבֵד הֵלְכּוּ אֶל הָהָר וּמַחֲפִים
מַחֲפִים לְרֵאוֹת, בִּשְׁקֵט רַב מַחֲפִים,
שֶׁלֹּא פִמְנֵהֶם גַּם הַחֲמוּרִים,
גַּם הַגְּמֵלִים

בִּשְׁקֵט הַזֶּה צִפּוֹר לֹא צִיָּצָה
גַּם יְלָדִים עַל כְּתָפֵי אֲבוֹתֵיהֶם,
וְהַשְׁקֵט רַב מִנְשׂוֹא כְּמוֹ לִפְנֵי דָבָר
נִזְרָא וְגִדּוֹל וְאֲנִי עוֹד רָצִיתִי
לְהַסְפִּיק וּלְתַלּוֹת אֶת הַכִּבְשִׁים
לְעִשּׂוֹת זִמָּן לְעִצְמִי לְתַקֵּן רִיחוּתִי
וְחֲמִמְתִּי אֶת הַחֶלֶב לְתִינּוֹק,
שֶׁלֹּא יָרֻעַ

שֶׁלֹּא יִכְבֶּה חֲלִילָה, בְּרַגַּע הָלֹא
מֵתָאִים, כְּמָה זִמָּן עַד כְּלוֹת. הַצִּפִּיָּה
שֶׁתִּיבֵשׁ הַכִּבְשִׁים וְהַתִּינּוֹק מָה.
אִישׁ לֹא יָדַע

וְאֲנִי רֵאִיתִי שְׂרוּחַ קָלָה,
כְּמוֹ נְשִׁימָתוֹ שֶׁל אִישׁ יָשָׁן,
עֹבְרָה בְּכִבְשִׁים וּנְפֻחָה בְּרֶסֶה
שֶׁל כְּתָנָתִי וּמִפֶּת הַשִּׁבְתִּי
הִיָּתָה מִפְּרֵשׁ לָכֵן בְּאִמְצַע הַמִּדְבָּר
וַיִּצְאָנוּ מִשָּׁם עַל הַתְּכֵלֶת

הַרְחֵק לְמִקּוֹם בּוֹ
נִפְרָט רְמוּנִים וְנֶאֱכַל עֲסִיסָם
לְמִקּוֹם בּוֹ
לְאַהֲבָה
שֶׁם מִפְּרֵשׁ.

תנחומים לדולב בריימן
ולכל המשפחה
עם הילקחה של ארוסתו
דבורה רנטלי ז"ל.

זמרת אפק ז"ל

י"ז בסיוון תשמ"ח

חברת קיבוץ ראש צורים,
בת קיבוץ טירת צבי. הגיעה
אלינו במסגרת שנת שירות
שלישית שהייתה נהוגה
בתנועת הקיבוץ הדתי, כאן
הכירה את סטיב, נישאה לו,
ויחד הביאו חמישה ילדים.

עבדה במפעל "אור צורים" ובמכבסה, הייתה
אחראית על התחנה המטאורולוגית וכן תרמה
מכישורונותיה לוועדת תרבות ולמקהלה.
זמרת כתבה שירים והייתה בעלת נפש רגישה.
הלכה לעולמה בדמי ימיה בגיל 34.
יהי זכרה ברוך.

חיים ראם

השובה בעמוד 32

זהו את הדמות

1. בפעם הראשונה שהגעתי לארץ, זה היה באוניה.
2. למרות שפחדתי פחד מוות מהמכשפה, פעם בשנה צפיתי בקוסם מארץ עוז אצל סבא וסבתא שלי.
3. הייתי בקבלת פנים של האדם הראשון שצעד על הירח (ניל ארמסטרונג).
4. למרות שזכיתי רק במקום השלישי בחידון התנ"ך האזורי, מכיוון שהבסתי את המשתתפים האחרים בחידון ששודר בטלוויזיה, שלחו אותי לגמר הארצי.
5. דוד של אמא שלי היה מזכיר הפרלמנט (בהונגריה הקומוניסטית) ופתח לנו את הבניין לסיור פרטי.
6. רפול (הרמטכ"ל) עזר לי להפר הוראה, שהוא עצמו הוריד.
7. הגעתי לקיבוץ במקרה, אבל לא מצטער.
8. אשתי ניסתה לשדך אותי לכמה מחברותיה...

בשמחות

קול ששון וקול שמחה, קול חתן וקול כלה:

- מזל טוב לפני סבו עם נישואיה ליונתן שרגורודסקי מצור הדסה, להורים ורד ומרדכי ולכל המשפחה.
- מזל טוב לעדי פרוינד עם אירוסיה לאלקנה שטריקר מבית גמליאל ולהורים שולמית וחנן.
- מזל טוב לצרי רענן עם אירוסיה לשלמה בלאק ממיצד, ולהורים אמירה ומיכאל.
- מזל טוב לאלדד יהודה שוסהיים עם אירוסיו לאלירז קלכהיים מאפרת, להורים שרית ודרור, לסבתא ולסבא שולמית ושלמה שוורץ ולכל המשפחה המורחבת.
- מזל טוב לאריאל ג'ייסון עם אירוסיו לבתיה רעות טרטנר מאלעזר ולהורים גולדי ויהודה.

מזל טוב עם התרחבות המשפחה:

- לאורית וינון כהן, להולדת הבן נוה אריאל.
- לאסנת ושוקי כרמל, להולדת הבת כנרת.
- לרחלי וחנן גרינוולד עם הצטרפותה של יאיא למשפחה.
- לכנה ואורי שכטר להולדת הנכדה שירי, בת לשחר ושלומי כהן, לסבתא רבה ולסבא רבה שרה ועקיבא יעיר ולכל המשפחה המורחבת.
- לעדינה ואבי הרשברג להולדת הנכד, בן לנועם חיים ואמונה רחל הרשברג.

- להדס ואייל היימן להולדת הבת.

מזל טוב לבנות המצווה:

- לעלמה טובי ולהורים שרון והראל.
- ליערה תירוש ולהורים מימי ואבי.
- לזוהר גולן ולהורים נעמה וירון.
- לאנאל שכטר ולהורים כנה ואורי.
- לשחרי כהן ולהורים מיכל וצחי.
- לרוני ראם ולהורים נורית וחיים.
- לשקד רבינוביץ ולהורים טובי ושי.
- לגליה פישמן ולהורים לימור ומשה.
- לאיילה לוריא ולהורים יונית ויונה.

מזל טוב לבני המצווה:

- לאליה יעקב הרשקופ ולהורים מיכל ונתנאל.
- לידידיה ברוש ולהורים רעות ואסף.

ברכת ברוכים הבאים:

- לפני (לביט סבו) ויונתן שריג שגרים בדירה בקיבוץ.
- לדינה ויונה לונדון שגרים ביחידת הדיור של משפחת שטרן.

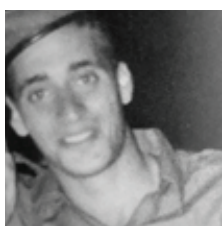
שלל ברכות:

- לליאור שכטר לרגל קבלת אות הצטיינות במילואים ביום העצמאות.
- לאיתן אהרני לרגל סיום קורס קצינים.
- ליהודה פרלמוטר עם יציאתו לפנסיה.
- לנורית ראם עם סיום לימודי הסיעור.
- ברכת ישוב טוב למשפחת קסנר עם כניסתם לביתם החדש.

בצל יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ופעולות האיבה, נבקש לזכור גם פה בביתנו, את שמות הנופלים, בני משפחה מקרבה ראשונה של תושבים מהיישוב. "כי מדי דברי בו זכור אזכרנו עוד" יהי זכרם ברוך!

בן שולמית ויהודה. נולד ביום י' בכסלו תשל"ה (24.11.1974) גדל במושב ישעי. בכ"א בתשרי תשנ"ו (15.10.1995) יצא גיא עם כוח של חטיבת גולני, כדי להעביר אספקה לכוח שריון שחנה במרחק חמישה קילומטר. הכוח נע ממוצב ריחן לעישייה שברצועת הביטחון. הנגמ"ש שנסעו בו עלה על מטען צד שהניחו אנשי חיזבאללה. גיא נפצע פצעים אנושים ונפטר מפצעיו בבית החולים. עמו נהרגו עוד חמישה חיילי צה"ל. בן עשרים ואחת היה בנופלו. הותיר אחריו הורים, ארבע אחיות ואח.

גיא-שלם חדר ז"ל

לזכרו של גיא הוקם בית מדרש במושב ונכתב ספר תורה. גיא הוא אחיה של אושרת נתיב.

בן חיים ורויטל. נולד בכ"ו אב תשנ"ה (21.8.1995) גדל ביישוב בת עין.

שלמה נתיב ז"ל

ביום חמישי ח' בניסן תשס"ט (2.4.2009), שלמה היה בדרכו חזרה לביתו מתפילת שחרית בבית הכנסת, כשמחבל שהגיע מהכפר הסמוך, חדר ליישוב ותקף אותו בגרזן. שלמה הצליח לרוץ בכוחותיו האחרונים לביתו הסמוך, אך לא שרד את הפציעה הקשה ונפטר לאחר זמן קצר. שלמה, שהיה בן שלוש עשרה וחצי בלבד ביום הירצחו, הותיר אחריו הורים ושמונה אחים ואחיות. לזכרו של שלמה הוקם בית מדרש ונכתב ספר תורה. שלמה הוא אחיו של משה נתיב.

בן רותי וראובן. נולד ביום כ"ה באלול תשל"ח (29.7.1978) באלון שבות וגדל בקרית שמונה. ביום כ"ו בניסן תשס"א (19.4.2001) היחידה של אלנתן סיימה אימונים ברמת הגולן ונשלחה לתפוס קו בגבול לבנון. אלנתן נתבקש ללוות את

אלנתן שכטר ז"ל

הרכב שהוביל שני נגמ"שים. בירידה מרמת הגולן לצומת גונן התרחשה תאונה, הרכב הידרדר לתהום ואלנתן נהרג. בן עשרים-ושתיים היה אלנתן בנופלו. לאחר מותו הועלה לדרגת סמל. הותיר אחריו הורים, שני אחים ושלוש אחיות. אלנתן הוא אחיו של ישי שכטר.

הרב שלמה, בן הרב שלום נתן ובתיה מרים, נולד בי"ב בתשרי תרצ"ה, (21.09.1934), נכד לרב קוק שהיה סנדקו. ביום חמישי בערב, כ"ט באב תשנ"ח, (20.08.1998) הרב שלמה נרצח על ידי מחבל שפרץ לביתו בחברון. לאחר הרצח, המחבל הצית

הרב שלמה רענן ז"ל

אש בקרוואן ונמלט. אשת הרב, שהייתה בחדר הסמוך, לא נפגעה. הרב שלמה היה בן 63 במותו. הותיר אחריו אישה, שלושה ילדים ונכדים. בחדר בו אירע הרצח הוקם כולל "אור שלמה" לזכרו. כמו כן יצא לאור לזכרו הספר "נשמה של שבת": אוסף מאמרים תורניים. הרב שלמה הוא אביו של מיכאל רענן.

חנה (חני), בת מרים ואהרן פרוינד, נולדה בבני ברק בד' בכסלו תשכ"א (23.11.1960). ביום שישי י"ז באב תשס"ב (26.07.2002) נסעו חני ובעלה יוסי עם שישה מילדיהם לבקר חברים ביישוב מעון. סמוך לחברון הם נתקלו במארב מחבלים, שהחלו לירות עליהם. מהירי נהרגו במקום האם חני והבן

חנה (פרוינד) דיקשטיין ז"ל

שוואל-ציון בן התשע. האב יוסי נפצע קשה ומת כעבור זמן קצר. שני ילדים נוספים שישבו ברכב נפצעו קל. חני הייתה בת 41 במותה. הותירה תשעה ילדים, הורים, אחים ואחות.

חני היא אחותו של חנן פרוינד

בן דויד (רדה) וחנה, נולד ביום ט"ו באלול תש"ז (31.8.1947) בקבוצת יבנה. שירת כלוחם ומפקד בסיירת חרוב ואף השתתף במלחמת ששת הימים בשחרור הדרך לירושלים והשומרון. נפל במילוי תפקידו בדרך שכס-רמאללה ביום ט"ו בסיון תשכ"ז (23.6.1967) והיה לנופל

בצלאל יעיר ז"ל

הראשון של הסיירת. לזכרו הוקמה ספרייה שעוסקת בידעית הארץ. עזבונו מובא בכרך ד' של "גילוי אש", בתוך ילקוט עזבונו של הבנים שנפלו במערכות ישראל. ספר הנושא את שמו, הוצא לזכרו על ידי חבריו וקבוצתו. בירחון "פנים אל פנים" הובאה כתבה על חייו. וכן רשימות מפרי עטו מתועדות בעיתונות הקיבוץ הדתי. בצלאל הוא אחיו של עקיבא יעיר

בן רחל ואביעזר כהן. נולד אור ליום כ"ז באלול תשכ"ד (4.9.1964) בחיפה.

שירת בגדוד שקד בחטיבת גבעתי. בתאריך י"ט באדר תשמ"ה, שבועיים לפני הנסיגה מקו הליטאני בדרום לבנון, נתקל הסיור הרגלי שדידי יצא אליו במארב מחבלים. דידי נפגע במטח היריות הראשון ונהרג במקום.

בן 20 היה בנופלו. הותיר אחריו הורים שני אחים ואחות. דוד (דידי) הוא אחיו של אבי כהן.

דוד (דידי) כהן ז"ל

בן רוז ומשה. נולד באנגליה בב' בניסן תשכ"ד (15.3.1964) הקים את ביתו בראש צורים. התנדב כמד"א וביחידת החילוץ של גוש עציון. בזמנו החופשי עסק בנגרות. הקים בראש צורים את "מחסן חיובי" - גמ"ח שמחות ואירועים.

בשנת 1995 התגייס למערך החבלה במשטרת ישראל, שם שירת כ-15 שנים עד לפטירתו לאחר מלחמה

ממושכת במחלה קשה. בן 45 היה במותו.

נפטר בז' בכסלו תש"ע 23.11.2009

הותיר אחריו הורים, אח ואחות, אישה וארבעה ילדים.

לזכרו נכתב ספר תורה שנמצא בבית הכנסת בראש צורים.

בקיבוץ, ברחוב לשם, הוקם פסל לזכרו ע"י גרעין הנח"ל איתן שהיה מחבריו.

דני היה נשוי לתמי קלמן. אביהם של אלמוג, עוז, מעיין וידידיה.

דניאל (דני) נתן שלמה קלמן ז"ל

בן עליזה וסעדיה, נולד בירושלים בכ"ז בסיוון תשכ"ו (15.6.1966). נישא לאסנת (אוסי) והשניים התגוררו בראש צורים שם נולדו בניהם איתן ותמיר.

שירת בשריון ותפקידו האחרון במילואים היה מפקד פלוגת שריון.

בערב יום ראשון, י"ט בשבט תשס"א (11.02.2001), נרצח צחי על-ידי

מחבלים בכביש המנהרות, המוליך מירושלים לגוש עציון, כשחזר ממכוניתו מהעבודה לביתו בראש צורים.

צחי היה בן 35 במותו, הותיר אחריו הורים, שני אחים, אחות, אישה ושני בנים.

צחי היה נשוי לאוסי ששון-דרוק. אביהם של תמיר ואיתן.

צחי ששון ז"ל

בת משה וזמירה ארמוזה, נולדה בכ"ה בניסן תשט"ז, (6.4.1956) התגוררה בשילה.

בערב יום שני כ"א במרחשוון תשנ"ב (28.10.1991) יצאה שיירה של אוטובוסים עמוסים בתושבים משילה

כדי להשתתף בהפגנה בתל אביב נגד "ועידת מדריד". בין הנוסעים היו גם

רחלה ובנה. ליד צומת תפוח נפתחה

אש על אחד האוטובוסים עד שנעצר בצד הדרך. חמישה נוסעים נפצעו, רחלה והנהג, יצחק רופא נהרגו.

הותירה אחריה בעל ושבעה ילדים.

רחלה הייתה נשואה לדודו דרוק.

רחל (רחלה) דרוק ז"ל

בן דיאנה והרברט. נולד ביום ו' באלול תשכ"ח (30.8.1968), בעיר מונטריאול שבקנדה.

בינואר 1991 הגיע לארץ והחל ללמוד בישיבת 'מכון מאיר'. עם

פרוץ מלחמת המפרץ הרגיש חובה אזרחית-ישראלית לשרת בצבא,

למרות שכתיר לא היה חייב בגיוס, ובשלהי יוני 1992 התנדב לחטיבת

גולני והיה חיל מצטיין בפלוגתו.

ביום י"ד באדר תשנ"ג (7.3.1993) נרצח יהושע בידי מחבלים בעת שהיה בדרכו למבדקי קצונה בתל השומר.

השאיר אחריו הורים, אח ואחות. יהושע הועלה לדרגת רב"ט לאחר מותו.

יהושע היה חיל בודד בראש צורים. משפחת שבט היתה משפחתו המאמצת.

יהושע פרידברג ז"ל

בן אהובה ואשר, נולד ביום י"ז
בחשוון תשי"ג (5.11.1952).

יוני היה חבר גרעין נח"ל בראש
צורים. הוא הוצב לנח"ל המוצנח
ובמסגרת שירותו עבר קורס
חבלנים וקורס למקצועות הטנק
שלא הספיק לסיימו. במלחמת
יום-הכיפורים לחם נגד הסורים
בחזית הצפון.

ביום י"ד בתשרי תשל"ד
(10.10.1973), באחד מקרבות הבלימה הקשים שנערכו
באזור תל-יוסיפון, נפגע הטנק שלו ויהונתן נפצע ונפטר
בבית-החולים.

השאיר אחריו הורים, שלוש אחיות ושני אחים. לאחר נופלו
הועלה לדרגת סמל.

לזכרו הוקם מושב יונתן ברמת הגולן.

יוני היה מאומץ אצל משפחת דרורי.

יהונתן (יוני) רוזנמן
ז"ל

בן אלישבע ונתן, נולד ביום כ"ח
באייר תש"ח (6.6.1948), בעיר
הילוורסום שבהולנד, וכשהיה בן
חצי שנה עלה עם משפחתו לארץ.
היה חבר ראש צורים בראשית
ימי הקיבוץ ומילא כאן שורת
תפקידים.

כשפרצה מלחמת יום הכיפורים
היה ברוך בשירות מילואים במעוז
"אורקל", שלייד תעלת סואץ. ביום

י"א בתשרי תשל"ד (7.10.1973), בקרב לבלימת התקפות
המצרים, נפצע ונפל.

השאיר אחריו אישה - אירית, וילדה - ענבל, הורים, ארבעה
אחים ושתי אחיות.

בן 25 בנופלו. לאחר נפילתו הועלה לדרגת סרן.
לזכרו תרמה המשפחה ספר תורה, שנתקבל מהקהילה בעיר
הילוורסום שבהולנד, וניתן לבית הכנסת בקיבוץ ראש-
צורים.

ברוך דסברג (גינאי)
ז"ל

הרב מרדכי ורדי

התפתחות. גדולי עולם התורה התאפיינו בפריצת
דרכים חדשות. הרמב"ם פתח את עולם הפילוסופיה,
הבעש"ט יצר את תורת החסידות, רבי נחמן פתח את
עולם הדמיון בסיפורי מעשיות, רמח"ל פתח את עולם
תורת הסוד, וכן הרב קוק, הרב סולובייצ'יק ועוד. בדורנו
דווקא הציונות הדתית הצליחה לפתוח אופקים חדשים
בלימוד תנ"ך, בקריאות חדשות ועמוקות ומנומקות.
בכל דור נדרשת פריצת דרך חדשה בתורה. הגיע זמן
תרבות ואמנות. במוזיקה זה כבר קורה ממש לעינינו,
מוזיקאים מחוברים לתורה יוצרים מוזיקה איכותית
חוצה מגזרים, ועכשיו תור האומנויות האחרות.

חודש סיון הוא חודש קבלת התורה.
התורה משקפת את המסורת. מסמך
כתוב בן אלפי שנים מתקבע באופן
טוטאלי כאשר תיקון, תוספת או
עריכה של אות אחת כבר פוסלת את
הספר. הספר כולל את כל המצוות

והערכים החקוקים בו. האם אפשר לקיים חברה מתקדמת
כאשר כזו משקולת מחוברת אליו כיסוד הזהות?! כדי
לאפשר חיים רלוונטיים והתקדמות יחד נדרש מנוע רב
עוצמה. בעולם הפתוח והמתקשר של היום הצעירים
יעזבו את המסורת אם לא ימצאו בה משאב לתנופת

גדולה מאד יחסית לשנים שעברו. כתוצאה משיפוץ הגג והמרזב של מרכז המזון אפשר היה השנה להגדיל את קיבולת בורות התחמיץ. הסיבה לקבלת כמות גדולה של חיטה היא גידול קיים ומתוכנן בצריכת מזון עלי ידי הפרות, העגלים והעגלות, וכן מכירת מזון מוכן לגורמים נוספים, חלקם יהודים וחלקם 'בני דודים'. מחיר החלב כתוצאה מנוסחת מחיר המטרה עלה מתחילת השנה בכ-15 אגורות לליטר והוא כרגע 2.09 ש"ח לליטר. מחיר המטרה מחושב מידי רבעון כפונקציה של עלויות המזון בעיקר, וחלק מהסכם בין המחלבות המגדלים והמדינה.

קומפוסט: ניתן דגש בשנת 2020 על הפיכת הזבל של הרפת לקומפוסט איכותי. התוצאה היא הקטנת עלויות הפינוי של הזבל וקבלת תמורה הולמת עבור הקומפוסט. אנו מקווים בשנת 2021 להגדיל את התחום בצורה משמעותית. **עגלים ופרות:** המכירות גדלו משמעותית בשנת 2020 ומתוכננות לגדול עוד ב-2021. הדבר ניתן עקב שימוש ברפת הישנה לשיכון עגלים.

מערכת מידע: הוחלפה מערכת המידע הישנה בתוכנה חדשה ועד סוף השנה אנחנו מקווים להתחיל להפיק ממנה תועלת למנהלים ולמנהלי

החשבונות, וכן לשיפור השירות לחברים. הודיה סיימה את עבודתה בסוף חודש פברואר ובמקומה נכנס לתפקיד יצחק שויבר. כולנו מאחלים לו הצלחה.

שטחי המטעים במשואות יצחק ובחובלה: לצערנו, אין שום התקדמות מעשית בשיח מול המועצה. ההנהלה מודעת ומטפלת כמיטב יכולתה במצב.

בית לחיילים בודדים: בניצוחו של יגאל לייבנר הבית לחיילים בודדים עומד בפני סיום. כאן המקום להגיד שעדיין חסר כסף לריהוט הבית.

בנייה להשכרה לזוגות צעירים: תוכניות הבנייה בשלבי סיום, ובמקביל הושג כנראה מימון ארוך טווח לפרויקט באחריות דניאל חפץ הגזבר.

תכנית רבדים: הוצגה תכנית אב להעברת הרפת לרבדים ופינוי השטח הקיים לטובת הגדלת היישוב וכן להקמת תשתיות ומוסדות חינוך נוספים. מחכים לפגישה במשרד השיכון ועם המועצה לצורך קידום התוכנית.

בצוק העיתים עבר זמן רב מאז שדיווחתי לכם ב"עלי צורים".

אשתדל לתאר בקצרה את הקורה בקיבוץ ואת התוכניות העתידיות.

אוכמניות: צוות המטע קיבל את השתילים ושתל את כל החממות. ניטעו 5 זנים שונים של אוכמניות בכ-5 דונם. השלב הבא יהיה כיסוי המבנים ברשת וכניסה לשגרת גידול וטיפול. אם מחירי האוכמניות ימשיכו להיות גבוהים בעוד שנתיים וחצי או לא, ימים יגידו. אתם מוזמנים לבקר בזהירות בחממות בצד המזרחי של הקיבוץ בתוך הגדר.

גודגנים ודובדבנים: אנחנו נמצאים בשיא הפריחה

וכרגע למרות תעתועי מזג האוויר הפריחה יפה. עקרנו השנה חלקות בנות 30 שנה ומעלה שכבר לא הניבו יכול כלכלי. לאחר השמיטה נשקול חידוש חלק מהחלקות.

כרם: סיימנו להכשיר קרקע לנטיעת ענבי יין לשני יקבים שנחתמו איתם הסכמים ארוכי טווח לקבלת הפרי. כ-13 דונם ליקב טפרברג וכ-10-12 דונם ליקב גוש עציון. הכרמים אמורים להינטע עוד לפני טו באב בתקווה שהשתילים יהיו מוכנים בזמן. במסגרת הכשרת הקרקע הורחבו שטחים גם

למקומות שלא היו בהם נטיעות מעולם, למיטב ידיעתי.

לול הודים: סיימנו את שנת 2020 בגידול להקה טוב מהצפוי, ולמרות הקשיים בענף בכל הארץ אנחנו מקווים שזה סימן לבאות. הקשיים הם עלייה במחירי המזון וחוסר ביקוש לחלקים מהעוף בתעשייה בעיקר (פסטרמה), וכן הפסקת ייצוא של מוצרי הודו מעובדים לשוק הכשר באירופה ובארצות הברית.

אנרגיה: נחתם חוזה מותנה על הקמת פרויקט גדול של אנרגיה על גגות הלולים. כרגע מימוש החוזה מותנה באישורי חברת חשמל והרגולטור.

אזור תעשייה: בניצוחו של חיים ראש מושכרים שטחים נוספים בעיקר באזור הנגרייה של שלמה דותן, וכן ליד המשרד של שלמה ויסמן. אנחנו מקווים לסיים לפנות פסולת בשבועות הקרובים ליד הנגרייה על מנת לאפשר השכרת שטחים נוספים.

רפת: סיימנו בחול המועד קבלת חיטה לתחמיץ בכמות

מעט לפני פורים עוד הייתה לנו תקווה שנוכל לחגוג איכשהו באופן קהילתי יותר את חג הפורים, אך הבנו שאנחנו צריכים להתאזר בסבלנות ושהקורונה עדיין כאן. למרות זאת, היה לנו חשוב לשמור על רוח מרוממת, ולכן ניסינו לקיים סוג של תהלוכת עדליידע בכפוף להנחיות משרד הבריאות. אמנם היה קשה להוציא את הרעיון לפועל, אך לבסוף השמחה ברחובות הייתה רבה, וכמובן, לא וויתרנו על משלוח המנות היישובי. ככל שהתקרבו הימים הלאומיים, הבנו שער שלא נגיע לישורת האחרונה, לא נדע בדיוק מה ניתן לארגן מבחינת טקסים ובאיזה הרכב, ולכן, וועדת תרבות בחרה לארגן אירועים שאפשר לבצע הן תחת הנחיות התו הירוק (המאפשר התקהלות במגבלות), והן בשידור ישיר דרך הזום שיגיע לכל אחד הנמצא בביתו. נוסף לכך הבנו שנצטרך לדחות את האירוע הקהילתי המוכר לימים טובים יותר. אז מה בכל זאת היה לנו?

טקס יום השואה - לא מעט אנשים פנו לוועדה ואליי ואמרו שהעובדה שבשנים האחרונות מתקיים ביישוב טקס לציון יום השואה, אינה דבר מובן מאליה, והאירוע מעניק משמעות עמוקה יותר ליום הזה ולשיתוף הסיפורים בקהילה. בהובלת וועדת תרבות קיימנו טקס מרגש ועוצמתי שנכחו בו מעל 100 תושבים ועוד כ-80 צפו בו דרך הזום. טקס יום הזיכרון - למרות שלא היה ברור אם נוכל לקיים טקס קהילתי (כי מה לעשות, הקורונה עדיין כאן), וועדת תרבות החליטה שהיא לא מוותרת על ציון יום הזיכרון ברמה הקהילתית ולכן נבנה מפגש קהילתי שונה מהנהוג ביישוב, אך למרות זאת מאפשר להתייחד עם הנופלים באופן מכובד יותר מאשר בזום.

חברי הוועדה ונציגי הנוער החליטו ליצור ערב "שרים וזוכרים" מלווה בהקראת קטעי זיכרון על נופלים הקשורים לתושבי היישוב. לקראת הערב, בעזרת תושבים שהתנדבו לסייע, פתחנו מתחם תו סגול שאפשר גם למי שאינו מחוסן להצטרף פיזית לערב זה ולהרגיש את הביחד הקהילתי. בערב נכחו כ-150 תושבים ועוד כ-150 צפו בו בשידור חי מהבתים. טקס יום העצמאות - אחרי אינספור טלפונים ומסרונים מול אחראי תרבות במתנ"ס שבקיא בהנחיות (שהשתנו בכל יום), תכנון של כמה פורמטים והצגתם מול צוות קורונה, ועדת דת וועדת תרבות, הוחלט על קיום אירוע שיאפשר השתתפות פיזית של כמה שיותר חברי הקהילה יחד. ועדת דת לקחה את המושכות וארגנה את התפילה במתחם גן הטרקטור, ועדת תרבות לקחה את המושכות של טקס המעבר, הדלקת המשואות והתכנון הלוגיסטי של

המתחם. גם ביצוע הדגלנות היה מאתגר. היה צורך לארגן דגלנות סימולטנית בשתי קבוצות על מנת שנוכל לשמור על קפסולות ושרוב הקהל יוכל לצפות ממקום מושבו בדגלנות. בהובלת רכזת הנוער הצעיר ונציגות כיתה ח' המשימה הצליחה מעל ומעבר!

ראוי לציין שהגיעו מתנדבים רבים לסייע בארגון המתחם לקראת הטקס, ושוב, ברגע האחרון, התנדבו אנשים ליצור עוד 2 מתחמי קפסולות ושידור בזום לטובת מי שנאלץ להישאר בבית.

הטיול היישובי ביום העצמאות - הודות למזג האוויר המצוין, ניתן היה לקיים טיול בסביבה הקרובה. הטיול אפשר יצירת אינטראקציה בין המשתתפים, והעמקת ההיכרות שלהם אחד עם השני.

לסיום אני מבקשת לשתף אתכם במעט מחשבות על ארגון טקסים בקהילה. כאשר אנו מגיעים לטקס או לאירוע, נראה שהכול כבר מסודר, אך תמיד ישנן הפתעות שצריך לסגור בדקות האחרונות. האמת היא שמאחורי הקלעים, טרם האירועים, מתקיימים אינספור דיונים, תכנונים והכל מתוך ניסיון לדייק את האירוע כך שיתאים כמה שיותר ברמה הקהילתית ו"ידבר" לכל סוגי האוכלוסייה ביישוב. ישנו האתגר הלוגיסטי והתכנוני שאליו תמיד מצטרפים ועוזרים מתנדבים בהגברה ובצילום, אך אנו זקוקים לעוד אנשים שיוכלו להתמקצע בתחומים אלו ולעזור באירועים השוטפים של השנה. כתיבת הטקסטים אף היא מאתגרת ונשמח לצרף אלינו תושבים שיוכלו לסייע גם בתחום הזה לאירועים השונים של היישוב.

על מנת שלא לפגוע באף אחד, בחרתי הפעם לא לציין את שמות כל המתנדבים כי הם רבים ותקצר היריעה מלהזכיר את כולם. אני מבקשת בשם הקהילה להודות מעומק הלב לכל המתנדבים היקרים ולאחל שתמיד נזכה להתנדב לסייע ולהיות חלק מקהילה פעילה ותוססת!!

קיבלנו בעיקר ביקורות חיוביות על התוצאות הסופיות של האירועים. מובן שלא ניתן תמיד לספק את כולם, אך אני יכולה להבטיח לכם שנעשתה השתדלות מאוד רצינית בעניין. התגובות של חברי הקהילה מחממות את הלב, וכיף לשמוע זאת בשבילים, בווטסאפ ובמייל. אני חשה שיש כאן הרבה אנשים שרוצים בטובת הקהילה, אז אם אתם רוצים להצטרף ליוזמות קטנות או גדולות, אל תתביישו! תמיד נחוצה עזרה - בתחום התכנוני, בטקסטים ובלוגיסטיקה.

בתפילה שנחזור לימים טובים של יחד קהילתי שמח ומאחד וכמובן בבריאות איתנה!

המעוניינים להתנדב (באופן קבוע או חד פעמי) מוזמנים לפנות אליי או לחברי הוועדות השונות. מחכים לכם!

טקסי יום השואה ויום הזכרון ▲
 הגינה הקהילתית ▼

טקס הדלקת המשואות בראש צורים

בטקס מרגש בניצוחה של ועדת תרבות, זכינו לכבד את מדליקי המשואות.
תודה לאביבית אהרונוף על כתיבת הברכות

משואה שניה

בנות בית גפן

איילת, אביה, בתאל, נגה ושילת

בבית יפה עם גינת ירק גדולה
גרות יחד בהרמוניה מעולה
שילת - שאחראית על האווירה השמחה,
איילת - שתדאג לפנק בארוחה,

נגה - שתתעניין שכולן חשות בנוח,
אביה - שתדע כל אתגר טכנולוגי לצלוח,
ובת אל - שתדהים תמיד את כולם
כי לא תוותר לעצמה לעולם.

הן גרות בראש צורים כבר שנתיים.
ולכל אחת ביישוב משפחה מארכת או שתיים.
ביום הן עובדות בגבעות
ואחר הצהרים עסוקות בשלל פעילויות.

קשה מאד לתפוס אותן פנויות
אבל תמיד אפשר לייצר הזדמנויות.
לאחרונה ניסו זאת כיתות ח'
ומצאו זמן יחד לשתול ולפטפט.

אז אם חשקה נפשכם בחסה טרייה
או סתם עברתם שם בפנייה,
הנכם מוזמנים לקפוץ להיכרות קצרה
בתקווה שתמצאו אותן בדירה.

משואה ראשונה

יגאל סמואל

נציג גבאי המניינים בחצרות

הם לא חשבו שהתפקיד כה יאתגר,
כי מי האמין שנאלץ להסתגר,
ושאחר כך יבואו בלי סוף הגבלות
ובית הכנסת ייסגר לתפילות.

ואז יידרשו לדאוג למניין בכל רחוב
עד שהקורונה אותנו תעזוב,
ובכל מניין לדאוג להכול
גם בשבתות וגם בימות החול.

לכיסאות, לגזיבו ולצילייה,
למתנרב לכל עלייה,
לבעל קורא ולתאורה,
וכמובן, לספר תורה.

ובכל חג - היערכות מיוחדת,
כדי שהתפילה תהיה מאחדת
אך גם תעמוד בכל הכללים
כדי שחלילה לא יהיו עוד חולים.

וב"ה בזכותם גם בשנה האחרונה
יכולנו להתפלל אף ביתר כוונה.
לא נאלצנו לעמוד בהתמודדות
ולהתפלל שנה שלמה ביחידות.

אז זה הזמן לומר תודה לגבאים,
שעמלו כדי שבכל מזג אויר יהיה נעים,
ותתקיים תפילה מכובדת במניין,
גם אם בחוץ או ממרפסת הבניין.

משואה שלישית

דיידי סקוויאר

הוא הגיע משיקגו, בדרך ארוכה,
והצטרף לגרעין בהתיישבות רחוקה
קיבוץ ראש צורים שהיה אז צעיר
אך גם בגודלו היה עוד זעיר.

תוך שנים ספורות בלבד
הבין שלענף החקלאות נועד
ולמעשה מאז ועד היום
הוא מגשים את החלום.

מגדל פירות יער ודובדבנים
ומציע קטיפה לאורחים מזדמנים,
אך על הדרך כבר נהנה להדריך
ועל הצמחים בסיפורים יאריך.

גם על ענף הנוי הוא לא מוותר
לכל הנצרך בעיות הוא פותר
רק לאחרונה סייע בהתנדבות
לגינה הקהילתית שנמצאת בהתהוות.

הוא נסע ורכש את כל האביזרים
הצנרת, השתילים וכל החומרים
ואז הגיע להסביר ולהדריך
את בני הנוער מה בדיוק צריך,

כיצד לשתול ובאילו מרחקים,
איך את מערך הצנרת להקים.
והכל במקצועיות, בנחת ובסבלנות
כדי ללמד את הדור הבא ציונות.

ואם לא די בזאת הוא מתמודד בגבורה
עם פשיעה חקלאית מאד חמורה,
ועומד הוא גם על המשמרת
מול תכנית בנייה מאד מאתגרת.

משואה רביעית

דביר ועידו

מובילי סניף ראש צורים ה'תשפ"א

הם גדלו בו וספגו ערכים
ומחנכים הפכו למחנכים
ואז כשהסניף היה צריך הובלה
הם לא יכלו להשיב בשלילה.

הם קיבלו סניף בתקופה מאתגרת
תקופה שבה לאף חניך אין מסגרת.
אבל גם אי אפשר היה להיפגש
והיה צורך ליחס אישי לתת דגש.

והם נתנו, והדריכו את המדריכים,
ניהלו תקציבים, וסייעו במה שצריכים,
וכל זאת בהתנדבות מלאה
ברוגע, ובנחת רוח מופלאה.

ולא שלא היה להם מה לעשות
הם שמיניסטים והבגרויות מעמיסות,
אך גם עם החברה אוהבים להיפגש
ולקרוא, ולשחק, ולנגן על מה שיש,

אך הם נתנו עדיפות בלו"ז המאתגר
לתת מעצמם באופן אחראי ובוגר,
וב"ה נאחל להם שגם כשהמסע הזה יושלם
ימשיכו את השליחות מעבר לים.

משואה חמישית

יוחאי כהן

הוא מקפיד להישאר מאחורי הקלעים,
ולכן על תרומתו לא כולם יודעים,
אבל אין אירוע שפועל בלעדיו
תמיד יתייצב ייתן יד או גב.

יש לו חוש טכנולוגי מפותח,
ובצילום ועריכה הוא ממש תותח.
לכן התנדב לצוות היובל
ורק על כך מגיע לו נובל.

לכל משימה שנדרשה התנדב
גם אם זה דרש מוקדם להתייצב.
הוא קם מוקדם לצלם את הפרות,
ונסע לפנות בוקר להחביא אוצר במערות.

תמונות השחזור - הן פרי כישוריו
את המשחק לטיול תכנן במו ידיו.
ועוד רבות המשימות שלקח ביובל
והכל במאור פנים ובלי להתבלבל.

ולא שיש לו זמן פנוי,
הוא עסוק עד בלי די.
לאחרונה גם עשה שינוי
שבעקבותיו הגיע לדובאי.

עובד כל הזמן מסביב לשעון
אך בין המחוגים יש לו שיגעון,
עם רכבו הוא נוסע לתעד שיטפונות
ועל כך יעידו עשרות התמונות.

ולאחרונה הסב את רכבו גם לניידת משמחת
עם רמקול על הגג - והוא בפנים בנחת
עובר בסבלנות בין כל הרחובות,
כדי שהשירה הבוקעת תגיע לכל הלבבות.

משואה שישית

צוות המעיין

צוות המעיין: שרון רוזנבלוט, ליאור שכטר, חיים ראם, ידין
דיטור ויובל וייסמן.

הוא הרווה צימאון חלוצי רבדים
וקיווה לשמוע גם צחוק נכדים,
אך עד שהם חזרו אל ההר
עליו טיפסו וגדלו צמחי בר.

ואז הם החליטו - 5 תושבים
שלמקום הזה כולנו חבים.
הם חלמו, תכננו ומילאו קול קורא
לא הירפו עד שראו זאת קורה.

גייסו את הנוער ויחד פרצו שבילים,
הוסיפו בריכות והביאו שתילים,
בנו נדנדה שולחן ספסלים,
ומאז בכל בעיה מטפלים.

וזו הסיבה שבכל יום בשבוע
ישמע שם צחוק ילדים מתגלגל,
ולא רחוק - במקור - במבוע
ישבו הוריהם שם בנחת בצל.

אז הגיע הזמן לומר תודה
לצוות שלא פחד מעבודה,
פיתח עבורנו פינה קסומה
ומקום היסטורי זכה לתקומה.

משואה שביעית

צוות נחשון

ישי שבות, מאיה סקמסקי, מעין אמסילי ושירה מילוא.

הם התנדבו לצוות נחשון בסניף, עשייה חברתית רצו להוסיף. חשבו יחד על פרויקט חדש שאולי לזכרו של משהו יוקדש.

ואז שמעו על "סיבוב שני", פרויקט מדהים וחדשני, חנות לבגדי יד שניה עם מחיר נוח בכל קנייה.

היוזמה נולדה על ידי הוריה של שנרב רינה (הי"ד) שיום אחד את חייהם שינה, אך הם החליטו להמשיך בעשייה ששיקפה אותה ואת אופייה.

אז צוות נחשון הרים את הכפפה, יצר עימם קשר ועשה חפיפה, גייס כספים, שיפץ מקלט, רכש ציוד, בגדים קלט

מיין, סידר, עיצב מקסים ומאז ממשיכים ועושים. החנות פתוחה באופן קבוע בימים שלישי וחמישי בשבוע.

הפרויקט מאפשר גם שימוש חוזר ובכך גם לסביבה הוא עוזר, אך גם מציע לכל משפחה לרכוש גררובה חדשה.

סיבוב שני

חנות יד שניה | צוות נחשון

בתחילת השנה שובצנו לצוות נחשון והחלטנו שצריך להקים ביישוב חנות יד שניה. בהתחלה זה נראה בלתי אפשרי!

להקים עסק? 4 בני נוער? מתרומות? וקצת תקציב? ואז שמענו על עמותת "קול רינה" שכחלק מהעשייה שלה פותחת גם סניפים של חנויות יד שניה לזכר רינה שנרב הי"ד.

המשימה לא הייתה פשוטה, היו לנו הרבה משברים. כמעט כל פעם כשהתקדמנו, גילינו בעיה אחרת. פעם היה חסר כסף, פעם הייתה נזילה וכדומה. באחת הפעמים כשהתחלנו לשטוף את הריצפה (זה היה המקלט החדש), פתחנו את הברז ופתאום הוא לא נסגר והתפוצץ, הכול הוצף, בגדים נרטבו והיה בלאגן אחד גדול. ואם זה לא מספיק, לא מצאנו משהו שיעזור לנו. בסוף, אחרי מאמצים רבים, הודות לשכנים ולמאהר נפתרה הבעיה. כיבסנו את הבגדים, ניקינו הכול והמשכנו. בזכות הרבה אנשים טובים ובזכות כוח הרצון שלנו, הצלחנו תוך חצי שנה להקים את החנות! החזון שלנו לעתיד הוא להשקיע את הכסף שאנחנו מרוויחים בפרויקטים של חסד בצוות נחשון.

כיום בחנות יש מגוון של בגדים - בגדי נשים, גברים, ילדים ותינוקות. יש מתנות ועוד! יש הכול מהכול.

החנות "סיבוב שני" הוקמה מתרומות וחסד, וכל ההכנסות הן לתרומות ולחסד!

החנות נמצאת בראש צורים, במקלט 4 שבקיבוץ, מול בית שוהם 22.

שעות פתיחת החנות:

יום שלישי - 16:30-21:00

יום חמישי - 16:00-19:00

קפצו לבקר, מחכים לראותכם!

שירה מילוא, מאיה סקמסקי, ישי שבות ומעין אמסילי

שבת שלום!

אז מה עשינו בחודשיים האחרונים?
צוות נחשון המדהים המשיך
בחלוקת מרק חם, תה ועוגיות
לחיללים בצמתים. ופתח את החנות
יד שניה לזכר רינה שנרב ז"ל.

ביום המעשים הטובים הנוער עמד

וחילק לעוברים והשבים פתקים עם רעיון למעשה טוב
שאפשר לעשות בדרך.

כיתה ט' האלופים הלכו לתפעל במתנ"ס הפנינג לילדים
עם צרכים מיוחדים.

עשינו מנגל מפוצץ לכל כיתה ט'.

ובפסח נפגשנו כולנו לקומזיץ מלווה בשירה וניגונים (היה
כיף לראות נוכחות כזאת יפה!).

ביום השואה לאחר הטקס בו חלק מהחברה היו שותפים
(הזדמנות להודות להם, הם היו מדהימים!)

התיישבנו לערב מיוחד של שיתוף סיפורים ומחשבות שעלו
בעקבות היום הזה וברקע התנגנו ניגונים.

ביום הזיכרון הנוער שלנו ניצח על הערב "שרים וזוכרים"
(חבר'ה הייתם מדהימים) וחילקו למשפחות השכולות

פרחים עם פתקים.

התקיימה שיחה משמעותית לבנים עם הרב ורדי בנושא
"איך מעבירים רעיונות בקולנוע".

התחלנו פרויקט חדש של בניית פרגולה מטורפת בכניסה
ליישוב לזכר רינה שנרב ז"ל (מוזמנים להיות חלק!)

כיף לראות את הנוער המדהים שלנו בעשייה אשרינו
שזכינו.

פרגולה לזכר רינה שנרב הי"ד

אנחנו, נוער ראש צורים, מקימים
פרגולה לזכר רינה שנרב הי"ד.

הפרגולה תוקם בכניסה לראש צורים.
הפרגולה מיועדת לשמש כמקום של
דיבור, כמקום של יחד, ולהנציח את
התכונות שאפיינו את רינה.

(אנחנו פועלים כמובן, בתיאום עם
המשפחה).

כדי שנצליח לממש את החזון ולבצע את
הפרויקט אנו זקוקים לכם!
כל שקל שתתרמו יוכפל!

בתודה מראש!

נוער ר"צ

נוער ראש צורים מרימים פרגולה לזכר רינה שנרב ז"ל

הפרגולה תוקם בכניסה לראש צורים
המטרה שהפרגולה תהייה מקום של דיבור,
של יחד - תכונות שבלטו אצל רינה.
[כמובן בתיאום עם המשפחה]

**על מנת שנצליח להרים את הפרויקט נצטרך אתכם!
כל שקל שנתרם מוכפל!
ניתן לתרום בקישור למטה**

בתודה מראש!
נוער ר"צ

חלוציות היא מעשה ראשוני של אדם או קבוצה. לרוב מדובר בפעולה הנוגעת לתחילת ההתיישבות, או הגעה לשטח חדש לצורך בחינתו או בנייתו וכד'. ביקשנו מאליאב הכהן העומד בראש מכינת "אורות" לשאת אותנו בסיפור הקמת המכינה המיוחדת הזאת.

ספר לנו קצת על עצמך:

בן 47, נשוי לשירה, יועצת חינוכית ומטפלת פרטנית וזוגית, אב לשלושה בנים תותחים - יאיר עדו ויפתח. אוהב לטייל, להטיס רחפנים וללמוד גמרא.

גדלתי בתל-אביב עד גיל 22.

בוגר ישיבת בני-עקיבא כפר

הרוא"ה עוד מהימים של הרב נריה זצ"ל. לאחר התיכון למדתי 4 שנים בישיבת עטרת כהנים ומשם התגייסתי לחטיבת גולני שם שירתי כלוחם ומפקד. במלואים התקדמתי עוד קצת וסיימתי בתפקיד מ"פ.

לאחר הצבא סיימתי תואר ראשון במנהל עסקים ובמקביל חזרתי לישיבת עטרת כהנים. לאחר סיום התואר חזרתי ללמוד 13 שנים נוספות בישיבה במשרה מלאה. בסוף גם צריך להתפרנס, אז עבדתי בלילות בשמירה בקיבוץ. במהלך השנים בישיבה למדתי אצל מו"ר הרב אבינר והרב בן יעקב, ואף זכיתי ב"ה להוציא כמה ספרי סיכומים של סוגיות על מסכתות שונות.

איך הגעתם לראש צורים?

לאחר החתונה התגלגלנו בין כמה יישובים. חיפשנו יישוב קבע, וחשבנו דווקא על יישוב מעורב. ניסינו להתקבל לנופי פרת, אבל לא התקבלנו כי היו שם כבר יותר מדי דתיים ובאותה תקופה חיפשו שם משפחות לא דתיות. פגשתי את ראובן טבול שהכרתי עוד מהישיבה בעטרת כהנים והחלטנו להצטרף ולהגיע יחד לראש צורים ומאז אנחנו פה, כמעט 20 שנים!

תמיד חלמת להקים מכינה?

ממש לא! כשהתחלתי לחשוב ברצינות על המשך דרכי, רציתי יותר ללמוד ופחות לחנך. חיפשתי את מקומי דווקא בישיבות גבוהות, שיעור ג' - ד'. לא היה בי רצון לחנך חברה צעירים שעוסקים עדיין בשאלות ילדותיות - כך לפחות חשבתי אז. פשוט רציתי ללמוד תורה. בדיעבד, מסתבר שזה בדיוק הדבר שחיפשתי: יותר לחנך ולהשפיע. כיום אני מבין שהקב"ה הוביל אותי למקום שהכי מתאים לי ובו טוב לי.

אז מאיפה הגיע הרעיון להקים מכינה פתאום באמצע החיים?

בשנת תש"ע (2010) החלטתי לשנות כיוון ולהתחיל ללמד בישיבה גבוהה. ואכן התחלתי להעביר שיעורים באחת הישיבות. אך באחד הבקרים פנה אלי מו"ר הרב אבינר ושאל אם אני מכיר את המכינה בבית מאיר? והשבתי בשלילה. הרב הסביר לי שיש צורך רב לסייע למכינה הזו כי היא לא מצליחה להתרומם, ולמעשה עומדת להיסגר. בתחילה סירבתי ללכת לשם, אבל בסופו של דבר, לבקשת הרב אבינר הלכתי לראיון. שמעתי, והחלטתי לקחת את "התיק" הזה, או לפחות לנסות. כבר בהתחלה הבנתי שלהקים עוד מכינה בדומה לאלה שקיימות זה מיותר. החלטתי להקים מכינה עם קונספט חדש לגמרי: מכינה לבחורים בוגרי תיכונים מן הפריפריה. לחברה האלה אף אחד לא נותן תשומת לב, כי אף אחד לא רוצה לעסוק עם סגנון כזה, וזאת למרות שהם עולים בכמותם על בוגרי הישיבות התיכוניות הקלאסיות. בהתחלה זה לא היה פשוט עבורי בכלל: להיכנס לכיתה בתיכון בנתיבות או באופקים "ולבלבל להם את המח" על דחיית שירות, לימוד תורה ושירות משמעותי. אבל הצלחנו להמריא ב"ה. קידמנו את הליך רישום המכינה מול משרד הביטחון. זה לקח כשנתיים, אבל ב"ה הצלחנו והקמנו את המכינה הקדם צבאית אורות.

המכינה עברה דירה מבית מאיר לירושלים. מדוע?

לפני כשנתיים קיבלנו הצעה לעבור להר הצופים, למיקומה של ישיבת בית אורות שנסגרה (רעיון שעלה בשיחת שבילים עם מולי יסלזון היקר). עד אז המכינה ישבה בבית מאיר במקום ארעי ומנהל מקרקעי ישראל דרשו מהמושב לפנות את הקרקע. אז למרות שהיה לנו טוב מאוד בבית מאיר, החלטתי לנצל הזדמנות ולעלות לירושלים. היום אנחנו מברכים על ההחלטה ב"ה, נהנים מהאוויר, מהאווירה הירושלמית ומהנוף הקסום של הר הצופים. אין לנו עניין או חיכוך עם התושבים הערבים, מאחר שאנחנו מאוד קרובים לאוניברסיטה העברית ומרוחקים יחסית משכונות מזרח העיר.

אז ספר לנו בבקשה על המכינה עצמה:

כיום לומדים במכינה תלמידי מחזור י"ג (אך בפועל זה

המחזור העשירי מאז ייסוד המכינה במתכונתה הנוכחית). לומדים במכינה למעלה מ-50 בחורים: 40 בשנה א, 15 בשנה ב, ואפילו שנה ג הייתה לנו השנה. הבחורים מתגייסים כולם לשירות איכותי, משמעותי ותורם, רובם ככולם לוחמים. יש לנו חבר'ה קצינים ב"ה, חבר'ה ביחידות המיוחדות, ואפילו מצטיין נשיא אחד. כל שנה ישנם כמה בחורים שעוברים ללמוד בישיבות, כמה בחורים שעוברים לעתודה, וכמה שמתגייסים לגרעין נח"ל של בני עקיבא.

איך שרדתם את הקורונה?

לא נעים להודות, אבל הקורונה עשתה טוב למכינה. הקפדנו פה על כללים נוקשים: קפסולות, מסכות, מחיצות בין הרב לתלמידים, בדיקות תכופות (נכון לרגע זה כמעט כל התלמידים מחוסנים למעט 3). אמנם, פעם אחת נאלצנו לסגור את המכינה למשך שבוע בגלל תלמיד שחלה, אך במשך כל השנה למדנו כרגיל, ואף התנדבנו במקומות שונים, בעיקר בתחום חלוקת מזון לנזקקים. ומדוע זה עשה לנו טוב? כי התלמידים היו יותר שקועים במכינה, בלימוד, בגיבוש ובחיבור זה לזה ואל צוות המכינה.

יש לך איזה סיפור או חוויה מיוחדת שאתה רוצה לשתף אותנו בה?

בהחלט!

סיפור ראשון - במחזור הראשון של המכינה, בדרכנו חזרה מאחד מהטיולים שלנו לצפון, חלפנו ליד אחד מחופי הכנרת וביקשתי מהנהג לעצור רגע כדי שהחבר'ה יוכלו לתת קפיצה למים. לאחר זמן מה אני רואה את אחד מהתלמידים יושב ובוכה. שאלתי אותו מה קרה. התלמיד ביקש שלא אצחק עליו ואמר שהוא פשוט מאוד מתרגש. לא האמנתי כשהוא אמר לי: "אני מתרגש לראות בפעם הראשונה את הכנרת!". בחור בן 18, נולד בישראל וגדל בישראל, וזו הפעם הראשונה בחייו שהוא נמצא בכנרת! בבת אחת הבנתי מה אני עושה כאן במכינה ובשביל מה אני משקיע את כל כוחותיי במפעל זה. משפחתי של הבחור חיה בהישרדות כלכלית מתמדת. זה לא שחסר להם כסף, אבל ההרגשה והחינוך הוא הישרדותי: עושים הכול כדי להתפרנס - ומה שלא שייך לזה, לא עושים! ולכן טיול לכנרת אף פעם לא היה רלוונטי. באותו רגע הבנתי כמה חשוב המהלך של הקמת מכינה לחבר'ה כאלה. דברים שנראים לנו פשוטים כמו קפיצה לטבילה במעיין, הרצון להתגייס ליחידה קרבית ולשרת את המדינה, לטייל, לנווט או לעשות ספורט, ללמוד תורה ובכלל להבין שאנחנו לא חיים רק בשביל לשרוד - זה לא דבר ברור מאליו לכל אזרח במדינה.

ב"ה הבחור הזה התגייס, התחתן, וכיום יש לו שלושה ילדים ובימים אלו ממש אני מנסה לסייע לו לרכוש דירה...

סיפור שני - בחור חביב הגיע לריאיון קבלה במכינה.

בסיום הריאיון איחלתי לו הצלחה בבגרותיו. הבחור מסתכל עלי במבט משועשע ואומר לי "איזה בגרות? אני בכלל לא לומד. אני רק רשום בתיכון אבל בפועל אני עובד על מלגזה. וגם לגבי שנה הבאה אני מתלבט אם להגיע למכינה שלך". לבסוף הבחור הגיע והיה אצלנו שנה. היה - אבל לא למד ולא עשה עם עצמו כלום! כך לכאורה זה נראה... לקראת סיום השנה הוא הפתיע אותי כשביקש ממני להמשיך לשנה ב'. לא רציתי לאפשר לו להמשיך את הבטלנות, אבל משהו אמר לי "תן לו צ'אנס". מסתבר שבמהלך שנה א', משהו חלחל בו בשקט בשקט, ואנחנו כצוות פשוט לא שמנו לב. בשנה ב' הכול פרץ החוצה והבחור פשוט התהפך! בחור שהגיע עם שאיפות נמוכות מעצמו, סיים את שנה ב' כבחור מוביל, שיפר את נתוני הגיוס שלו והתגייס לסיירת גבעתי. סיים מסלול למרות הקושי העצום. היה לו קשה מאוד כי זה היה מסלול שונה לגמרי מכל מה שהוא הכיר מהסביבה שממנה הוא הגיע. הוא סיים שירות משמעותי של 3 שנים בסיירת, השתחרר, השלים בגרות, וכיום הוא באמצע שנה ראשונה של לימודי הנדסת בנין. זה בחור שהמכינה פשוט שינתה את מסלול חייו. ואני לא רואה איך זה היה קורה אלמלא היה מגיע אלינו. אני כמובן, לא מפסיק להזכיר לו בחיך ובשמחה את המלגזה... ברוך ה'.

מה מיוחד במכינה שגרם לשינוי המדהים הזה לקרות?

במכינה אנחנו שמים דגש על משפחתיות והמון המון יחס אישי. אני סבור שבדור הזה אי אפשר לחנך ללא יחס אישי. אפשר וצריך לחנך כל בחור לערכים ולתורה, אך יש לתת לו את זה "בכפית" המתאימה לו באופן אישי, בגובה העיניים שלו, בגובה הלב שלו.

ומאחר שמכינה הופכת להיות משפחה, אז משפחה לא עוזבים! בסוף, שנה של לימודים, זו שנה של הטענת מצברים. זה נותן כיוון לחיים וזה חשוב. אבל הכול יכול להתמסמס אם אין ליווי ממשיך לתהליך שהחל. לכן נוסף להשקעה במהלך שנת המכינה, אנו משקיעים רבות בקשר עם הבוגרים. אנחנו מעבירים בכל שבוע שני שיעורים לבוגרי המכינה. אנחנו בקשר אישי וישיר עם הבוגרים: אין יום שעובר לי בלי שיחה עם 3-5 בוגרים. החבר'ה הבוגרים ממשיכים להתקשר ולהתייעץ בכל תחום בחייהם. ואנחנו מדברים על כ-400 בוגרים ב"ה!

בכל יום אני שולח מסרון עם הגיגים, דברי תורה, מחשבות, הלכה או אמונה. העיקר שיהיה מסרון אישי בכל יום ממני לכל בוגר. מהפידבקים שאני מקבל, אני יודע עד כמה זה חשוב ומועיל. הבוגרים פשוט מחוברים מאוד למכינה! זו לא עוד תחנת מעבר אלא משפחה המלווה את הבוגרים לפחות עד החתונה, ומובן שרבים קשורים אלינו גם לאחר החתונה. רק לאחרונה התקשר אלי בוגר שחיפש מקום לינה, וכמובן, מייד הזמנתי אותו לישון אצלנו במכינה. העובדה שהוא הרגיש בנוח להתקשר מעידה על הקשר החם והחיבור למכינה.

איפה אתה בעוד 10 שנים?

חד משמעית אני במכינה בעז"ה. המכינה ממלאת את כל החיים שלי. אני לגמרי נמצא פה 24/7 אבל בעיקר מבחינה מחשבתית, זה פרויקט חיי. אני מקווה, מייחל ומאמין שבעוד עשור נהיה בקמפוס של המכינה בירושלים, כשליצידו שכונה שלמה של בוגרים שצמחו במכינה ובונים את ביתם סביב המכינה.

לסיום, כמי שמלווה את הנוער שלנו מקרוב כבר עשור, יש לך איזו תובנה מעניינת?

על קצה המזלג: אני חושב שבני הנוער של היום הרבה יותר חכמים מאיתנו בהשגת מידע ובצבירתו. והסיבה פשוטה: כל המידע נגיש להם בכף היד (סמארטפון)

קולה של אמה

ללא כל מאמץ. אנחנו בגילם היינו צריכים להתאמץ כדי למצוא את המידע: בין בתורה ובין בשאר לימודי החול. אך היום עם המכשירים החכמים, המידע נגיש וזמין בקלות. אז מה הנוער כן מחפש היום? הם מחפשים משמעות למידע הזה! הם רוצים לדעת מה לעשות עם המידע שיש בידם. הם מבקשים סיוע בעיבוד המידע. אז אל "תחפור" להם ואל "תקדח" להם על מה לעשות, אלא תן להם משמעות וכיוון בשביל מה לעשות. ואם יש לך תשובות עם ערך ועם משמעות, בני הנוער ילכו איתך ובדרך. אם תעמיס ותאכיס להם את המוח במידע שהם יכולים להשיג לבד ובקלות, אתה מייתר את עצמך כמחנך, והם פשוט ימשיכו הלאה לחפש לבד את המשמעות במקומות אחרים, ר"ל.

כשהארי פוטר והקורונה נפגשו | שירה סעדה

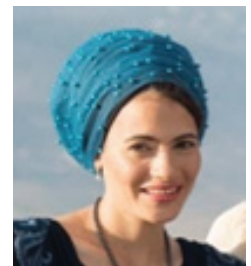
היה חייב לספר לרון והרמיוני שהכל זה קונספירציה של משרד הקסמים. "אתם מבינים, משרד הקסמים לא רוצה שמישהו ידע שהלורד וולדמורט חזר, ולכן הוא מנסה להכריח את כולם לשותות מהשיקוי שייצר הקוסם פיזער", אמר הארי בשיחת זום לחבריו רון והרמיוני. "הארי, אמרתי לך אלף פעמים, לא מתקשרים כשטסים! היו המון תאונות מטאטים בשנה האחרונה", הרמיוני נזפה בו. "וחוץ מזה הארי, אם תצא מגבולות המדינה, אתה עלול להעביר לשם את המוטציה הבריטית. במקומך הייתי פשוט שותה את השיקוי". "אי אפשר להמשיך ככה", התערב רון. "הרמיוני אל תשכחי שכל משחקי הקווידיץ' בלי קהל! וחוץ מזה אני לא יכול לסבול עוד הערה אחת שלך על זה שאני והארי לא לובשים מסיכה כל הזמן", "זה מאוד לא אחראי לפזר ככה נגיפים ברחוב", אמרה הרמיוני, ואז המשיכה לדבר בלי קול. הארי העביר אותה למצב מיוט. "מזל שהמציאו את הזום, זו הדרך היחידה להשתיק אותה", אמר רון והוסיף: "עכשיו כשנפטרנו מבלבולי השכל של הרמיוני, אני מוכרח להגיד לך, הארי, עוד משחק קווידיץ' אחד מבוטל ואני משתגע, אתה חייב לנצח את וולדמורט הפעם. סומך עליך אחי". "אל תדאג" אמר הארי וניתק. הוא המשיך לטוס עד שהגיע לבית גדול על הר באלבניה, שעל דלתו היה שלט בו נכתב באותיות גדולות - "לורד וולדמורט".

את הדלת פתח לו אדם נחמד למראה, עם חיוך מאוזן לאוזן. "תה? קפה? שאל אותו.

"אתה וולדמורט?" התפלא הארי. "קרא לי טום", אמר לו וולדמורט. "אבל אתה אמור להיות מפחיד? מרושע? אכזרי?"

"אאה.. כל זה יתרחש אחרי הבחירות. כרגע המטרה היחידה שלי, הארי, היא להחזיר אותך לשוק העבודה. ולא רק זה, אם תצביע למפלגתי, הכול יהיה מושלם במדינה. אתה

הארי פוטר עצר בסימטת דיאגון לקנות בחנות הדרקונים דרקון לעצמו. "נשאר לך בצבע ירוק?" שאל את המוכר. "כן.. זה יעלה 250 אוניות זהב", אמר המוכר. "למה כל כך יקר?" ניסה הארי להתמקח. "גם ככה דרקונים זה

עסק בלתי חוקי.. ויש לי הרבה הוצאות". "אין הנחת סלב? טוב אשלם לך. זה דרקון ירוק כן?" "כן.. אמר המוכר. הארי שילם וכשהדרקון בידו יצא מהחנות, מאושר. "עכשיו, חשב, אוכל לטוס שוב על הנימבוס 2000". אמרו שמי שאין לו דרקון ירוק לא יוכל לטוס שוב, והארי השתוקק לטוס. כדי להשיג דרקון ירוק היה צריך לשותות שתי מנות של שיקוי פולימיצי, והארי שכבר שתה בעבר 2 מנות, לא היה מסוגל לסבול את תופעות הלוואי הנוראיות שוב. עכשיו, כשבירדו הדרקון הירוק, הארי מיהר לטוס לאלבניה. היו שמועות שלורד וולדמורט עדיין מסתובב שם. הארי ידע שהוא זה ששלח את וירוס הקורונה, שמחסל רק מוגלגים וחצויי דם. למזלו של הארי שני הוריו היו קוסמים, כך שהסיכון שלו להדבק בוירוס היה פחות. אבל מאז שחברתו הטובה הרמיוני ג'ריינג'ר נכנסה לבידוד, ושלחה לו מכתבים חופרים על כמה שהיא הייתה רוצה ללמוד שוב בכיתה ממשית ולא בזום, הוא החליט לשים לכל עניין הקורונה הזה סוף. כשיתעמת עם וולדמורט הווירוס יעלם, והוא יוכל לטוס שוב כאוות נפשו. "דרקון ירוק בבקשה" ביקש ממנו השומר בביקורת הגבולות 'אנגליה-אלבניה'. הארי הראה לו את הדרקון החדש שקנה. "לא הבנת נכון", אמר השומר, "צריך דרכון ירוק, זה מסמך". הארי פשפש בכיסו והוציא אישור ישן על יציאה להוגסמיד, חתום בידי הסנדק שלו. למזלו השומר הסתפק בכך ונתן לו להמשיך בטיסה. הוא

יודע, הארי, כמה האזרח הממוצע משלם מיסים היום? אתה יודע שכל הירושה שקיבלת מההורים שלך עתידה ללכת על מיסים? ותשכח מלקנות דירה. אני, הארי, מתחייב לך, שאם תצביע לי - אפס מיסים, אין פקקים למטאטים, סמי צמחי מרפא יהיו חוקיים, ונתקן את המשפט!"

"אתה תתקן את המשפט? ממתי אכפת לך?"

"לא התכוונתי בית משפט, נתקן את המשפט במקום 'זה שאין לנקוב בשמו' יגידו 'זה שאסור לנקוב בשמו'. מזמן כבר תכננתי לתקן את זה."

נו, הארי תצביע לי?"

"לא נראה לי. הפיראטים יותר בז'אנר שלי אתה מבין, ומה כל הסיפור עם הקורונה זו לא מזימה שלך?"

"ובכן.. בהתחלה זו אכן הייתה המצאה גאונית שלי, אבל אז חשבתי לעצמי - מה יגרום יותר רוע בעולם, אם לא לתקוע הורים עם ילדים בבידוד? 24 שעות של אתגרים חינוכיים וצעקות, בכיות וכביסות. ללא יכולת לצאת לטיול או סבא וסבתא שמצילים את המצב. רוע טהור."

"והצהרות הבריאיות?"

"גם זה רעיון מבריק שלי, חשבתי לעצמי, מה יכול להפוך את תפקיד ההורים לסיוטי יותר מאשר בוקר לחוץ עם הכנת סנדוויצ'ים ולמהר למסגרות ולעבודה עם פקקים? זו ההתחלה הכי גרועה ליום שיכולה להיות לא? אז זהו שלא. המצאתי את הדוברבן שבקצפת. הצהרת בריאות!"

זה ישבור אותם.. מי ימצא על הבוקר דף ועט? מי יצליח בקלות להיכנס לאתר של משרד החינוך? והנה בוקר לחוץ רגיל הופך לבוקר סיוט. עוד המצאה גאונית שלי.

כל זה עבר עד שהגיע שיקוי הפולימיצי הזה והרס לי את ההנאה."

"בכל מקרה וולדמורט", אמר הארי בתעוזה, הפסדת! הבחירות כבר היו. איחרת את הרכבת!"

"ממש ממש לא. עוד 4 חודשים שוב יהיו בחירות, ואם אתה רוצה כלכלה כמו בסינגפור, תבחר בי!"

"אני אבחר בדמבלדור שהתאחד עם סנייפ בבליק טכני."

"דמבלדור מנהיג טוב, כריזמטי, נכון" אמר וולדמורט "אבל בינינו- הוא כבר יותר מדי זמן בתפקיד. הוא נשחק. הקסם כבר לא עובד... צריך מישהו חדש. קח פלאיירים הארי. תשכנע חברים. כך זה תלוי אם יהיה 61!"

הארי המשיך לטוס משם בחזרה לבריטניה. כשלפתע קיבל מסרון לפלאפון: נחשפת לחולה קורונה מאומת עליך להיכנס לבידוד". וכך באי רצון בולט הוא נכנס לבידוד בתוך הארון שמתחת למדרגות אצל הדרסלים. שם במשך שבועיים שלמים היה צריך להתמודד עם תנאים מחפירים. קורי עכביש, אבק, חושך וחרקים מילאו את הארון. היה לו הרבה זמן לחשוב למי הוא יצביע בבחירות הבאות. היה לו ברור שלש"ס הוא לא יצביע. שהרי הם לא מעוררים לצאת מהארון.

טעם של פעם

עם המעבר הקרוב לבתי המגורים במתחם 2 באזור המשק הישן רציתי לספר קצת על ההיסטוריה של המקום. המתישבים הראשונים שבאו להקים את ראש צורים גרו במתחם זה. במקום היו 5 בטונדות למגורים ולמשרדים, בטונדה ששימשה כמועדון ובטונדות ששימשו לשירותים ולמקלחות. שלושת הזוגות הראשונים שהתחתנו אכלסו את הבטונדה הקדמית. כל זוג קיבל חדר אחד. (שירותים ומקלחות משותפים לכל הציבור). במקביל החלה בניית

חנה דרורי

דירות קבע. לקראת סיום בניית הדירות הראשונות ישבה המזכירות על המדוכה כדי לתכנן את אכלוסן. היום קשה להאמין אלו החלטת התקבלו עקב הצפיפות הגדולה של האוכלוסייה. בסופו של דבר, עקב האיחור הרב במסירת הדירות ושינויים במספר המתישבים לא היה צורך לצופף את האוכלוסייה. הזוג הראשון שנכנס לדירת נעורים (כיום דירת רווקים), עם תשתיות חשמל ומים מאולתרות, מיד עם הנישואים בג' אלול תשל"א, היה אנחנו שמואליק וחנה דרורי...

מנ האסיפה 28.1.71

התקבלה הצעת המזכירות בנושא הדיוור בבתים החדשים:

טמונה דירור הנעורים הראשונות תאוכלסנה ע"י 4 חברים בכל דירה.

כטל 26 היחידות תגמרנה, יגורו בכל 15 דירות הנעורים - 3 חברים בכל דירה.

בדירות המשפחות יגורו 6 רווקים בכל דירה או זוג בטלון וחדר טינה + 3 רווקים/ות.

על הזוגות הנישואים לפני גמר דירתם לדור בחדר בטונדה עד גמר דירתם.

זוגות העומדים לבנטא יודיעו למזכיר פנים עם מי ברצונם להסתתף בדירה (3 רווקים/ות).

על יתר החברים לבחור בין האפשרויות הבאות:

1. לעבור לדירות הנעורים הראשונות (8 יחידות) ברגע שיוכלו או יצטרכו.
2. לעבור רק כטל 26 היחידות תסתיימנה לאחת היחידות.

מברחים לכיוון גבולות פלשתינה, דרך ירדן, ואולם רכבם עוכב טרם הגיעו לגבול והם גורשו בחזרה לעיראק. בדיעבד התברר, כי התקבל מסר בהול מבגדד אודות בריחת המשפחה, במעורבות בכירים אשר היו לקוחות קבועים של סבי, שעזיבתו הייתה לצנינים בעיניהם.

ניסיונם השני להגר צלח, ובדרך לא דרך הצליחו להגיע לפלשתינה דרך לבנון. את מפעל חייהם הותירו בבגדד, גם את ביתם ורכושם, והמעט שחילצו היה זהב שענדו לגופה של אמי בת השלוש, העטופה בבגדים, שם הסתירו את התכשיטים מפני שודדי הדרכים.

עם הגיעם לישראל, הפך סולימאן לשלמה, תופאחה לזהבה, ואוולין, השם שניתן לאמי על ידי סבי וסבתי, הפך לכרמלה, השם שבחרה מבין מספר שמות שהציעה מורתה. החיים בישראל לא היו קלים, סבא שלמה החל לעבוד כחייט עבור הצבא הבריטי, והמשפחה חיה בעוני רב, בדירת חדר חשוכה. לאחר הקמת המדינה, פתח סבי חנות קטנה בעיר למכירת חליפות גברים שתפר בעצמו ומצב המשפחה הוטב מעט, ואיפשר את מעבר המשפחה לדירת חדר וחצי שכורה בשכונת הנחלאות בירושלים, בקרבת שוק מחנה יהודה. לסבי וסבתי נולדו עשרה ילדים. למרבה הצער, רק שמונה מתוכם בגרו בביתם. שניים מהם, בן ובת, לא זכו כלל להגיע לבית המשפחה, לאחר שהועלמו בבית החולים, בתואנה כי נפטרו. סבי וסבתי, קשי יום, שהעברית לא הייתה שגורה בפהם, התאבלו על טפם, אך לא זכו לקוברם.

אמי הייתה הבת השנייה במשפחה. אחיותיה מספרות כי הייתה אהובה מאוד על חברותיה, אשר נהגו לבקרה לעתים קרובות. כמו כן הן זוכרות שמאז נעוריה הייתה מסורה ואחראית באופן מיוחד, כיבדה מאוד את הוריה, וסייעה בכלכלת המשפחה, מן המשכורת שהרוויחה בשעות היום, בעבודתה בעמותת ויצ"ו. בעבודה זו התמידה מגיל ארבע עשרה, ובה עברה ברציפות, כמנהלת מועדון לנשים מוכות, ואף כמתכננת תצוגות אופנה (באחת מהן אף דגמנה בעצמה) עד לפרישתה. בשעות הערב השלימה את לימודי

מרפסת חדר השינה של הוריי, תלויה הייתה מעל לבית הכנסת לעולי כורדיסטן 'מגן אברהם', ששכן ברחוב נטרונאי גאון בירושלים. זכורה לי אמי מאזינה בערגה לתקיעות השופר בבקרי חודש אלול, תוך שמברכת על מזלה הטוב להימצא בקרבת בית הכנסת, וליהנות מצליל התפילות הבוקע מתוכו.

אמי ילידת בבל הייתה, וכאשת ירושלים נפטרה.

לא זרות היו ההתנכלויות ליהודי בגדד בשנות ה-30 של המאה הקודמת. הצלחתם הכלכלית והפוליטית של בני הקהילה גררה קנאה רושפת מצד ערביי העיר, וזאת למרות יחס

טוב לפרקים מצד מנהיגי עיראק. עליית הנאצים לשלטון באירופה, הובילה להקמת גודרי נוער היטלראי על ידי שר החינוך העיראקי. וכמו כן לכניסת התעמולה האנטישמית בסיועו של חאג' אמין אלחוסני. האנטישמיות הזאת הייתה תשתית לפוגרום הגדול שהתחולל בעיראק, ה"פרהוד", שבמהלכו נרצחו באכזריות עשרות רבות של יהודים, אלפים נפצעו ורכוש רב נבזז. גם השנים העוקבות, עם שוך מלחמת העולם השנייה, לא נשאו בתוכן תקווה עבור יהודי העיר, אשר סבלו מפיגועים, ואלימות ספורדית וממוסדת. כיום נותרו שני יהודים בלבד בעיראק כולה, והקיץ הקץ על יהדות בבל.

הוריה של אמי, סולימאן ותופאחה מריזדה, התפרנסו ממפעל חליפות הגברים שבבעלותם וכו 20 פועלים. משכנם נקבע על גדות נהר החידקל, באחת משכונות היוקרה שבעיר, ויחסיהם עם שכניהם הערבים היו טובים. במהלך אירועי ה"פרהוד", ניצלה המשפחה הודות להגנת השכנים, אולם התחושות הקשות עקב האירועים הטביעו חותם עמוק בליבם, ועל כן החליטה המשפחה לנטוש את חייה בגלות, ולעלות לארץ ישראל. היו אלו ימים בהם יהודים רבים עזבו את ביתם, וערביי העיר התחרו על זכייה בנכסיהם. טרם עזיבת המשפחה, לנו ערבים מן האזור בחצר ביתם, על מנת להשתלט מייד על הבית והרכוש הנטושים. בני המשפחה ניסו את מזלם בתחילה בנסיעה בעזרת

התיכון, עד שסיימה אותם בהצלחה מרובה. עוד משתפות אחיותיה, כי אמי הייתה רזה מאוד. האחיות נהגו לישון יחד באותה המיטה, וכששבה אמי מאוחר, כלילות החורף הקרים, נהגו לחממה מתחת לשמיכה, עד שנרדמה. בני המשפחה היו ציונים נלהבים, אחיה של אמי שרתו

ונלחמו בצה"ל, ורבים מבני המשפחה המורחבת השתתפו אף הם במערכות ישראל השונות, חלק מהם ניצלו את שפת אימם לשם היטמעות בקרב האויב וסיפור חייהם נותר עלום ברובו. בן דוד אחד שימש כסוכן כפול, ובעודו מרגל עבור הבריטים בקרב ערביי הארץ, העביר ידיעות להגנה. אחר ריגל עבור המוסד בקרב בני המלוכה בירדן. בן דוד יקר נוסף נהרג בקרב על גוש עציון ערב הקמת המדינה, עת לחם בעוז נגד הלגיון והפלנגות, במנזר הרוסי. גופתו לא אותרה מעולם, ומצבתו נקבעה בקבר האחים של נופלי הגוש על הר הרצל.

אמי נישאה לאבי, יתום מאב, חבר נוער בית"ר, ממשפחה ששורשיה בירושלים מחד, ומקהילת קלצק שבביילורוסיה מאידך. השניים קבעו את משכנם בשכונת קריית משה, בירושלים, שם נולדו להם ארבעה ילדים, בהם אני, בן הזקונים. ילדותי בצד אמי זכורה לי לטובה. אמא הייתה מסודרת ומאורגנת ומסורה מאוד לנו הילדים. היא ניהלה את משק הבית בזריזות ובחריצות נערצת. זכור לי בית ריחני, נקי, ומסודר למשעי. תבשילי אמי הוכנו טריים וחמים יום יום עבורנו, הילדים, וזאת למרות שיצאה באוטובוס מוקדם

לעבודה בכל יום, וחזרה בשעות אחר הצהריים. חשיבות רבה ראתה בהצלחתנו בלימודים, ולעתים ישבה עמנו עד שעות הלילה המאוחרות, על מנת לוודא כי סיימנו את שיעורי הבית ואנו מוכנים ליום המחר. ארוחות בוקר וארוחות עשר' בריאות היו מוכנות עת ניעורנו משנתנו, עם חיוך רחב, טפוחה מלווה על השכם, ומילות עידוד ואהבה על כל צעד ושעל.

ברוכת כשרונות הייתה אמי, אהבה עזה רחשה למילה הכתובה, ותמיד שכן בצד מיטתה ספר עב כרס, שנקרא

בשקיקה והוחלף מיד בכרסתן ממנו. אהבתה זו שימשה בידה בכל עת שנדרשנו להיפרד מגננת או מורה, אז כתבה והקריאה את ברכתה בחרוזים משעשעים, וכך גם כשחגגנו יום הולדת או שמחה בקרב המשפחה. מורותיי אהבו את אמי אהבה עזה, והרבו להצהיר על כך בפניי בכל הזדמנות. כל אחת ואחת מן הגננות והמורות שלנו, האחים, זכתה לברכה, מתנה אישית וחיוק חם, עת סיימה תפקידה. כל אלו, ורבות רבות מקרב מתנדבות ויצ"ו ועמיתותיה, נהגו להקפיד ולהתקשר אל אמי בכל חג ומועד, על מנת לברך ולאחל במילים טובות.

על קיר המטבח עודו תלוי ועומד לוח שנה, שאמי סימנה עליו את ימי ההולדת של כלל הילדים, הנכדים והננינים. כל אחד קיבל מתנה בעתו, אף אחד לא נשכח מעולם. אמי ניהלה קשר הדוק עם נכדיה, והגדילה לעשות, כאשר אף בגיל מבוגר לא נרתעה מללמוד את נפלאות הטכנולוגיה, ואת המכתבים והבולים החליפה בשלל אפליקציות.

אמי התמודדה עם מחלת הסרטן לראשונה בשנות השישים לחייה, התגברה עליו, עד ששב כעבור מספר שנים, עוצמתי ונחוש יותר, ונכנע לה בשנית. עת הגיח בשלישית, סיבלה של אמי היה קשה מנשוא, ואט אט הוכרעה ונפלה למשכב. בתאריך ט"ו סיון תשע"ט נפרדנו מאמי בצער. הייתה זו פרידה קשה וכואבת, חלל עצום נפער בלבנו.

בשנה האחרונה לחיי אמי, הזרזה אחותי והכינה בסיועה חוברת ובה שלל מתכונים, למטעמים הזכורים

לנו מגיל ילדות. הניחוחות העולים מאותם תבשילים, שאנו ממשיכים ומכינים היום, מזכירים לנו ימים יפים בחברתה. אני זוכר גם את השפה העברית הצחה השגורה בפה, ייזכרו גם החום, המגע והמילה הטובה.

לבית הכנסת בראש צורים תרמנו שופר לזכרה, מי ייתן והתרועה הבוקעת מתוכו, כתרועה שריגשה את אמי בימים נוראים בכל שנה, תהיה לעילוי נשמתה.

יהי זכרה ברוך.

לכבוד של ירושלים

חנה דרורי

בזמן מלחמת ששת הימים, היו שמוליק דרורי וחנה לבית בש, תלמידי כיתה י"ב. הם שמרו על קשר באמצעות מכתבים. היא בקיבוץ שדה אליהו שבצפון והוא בקיבוץ סער שבדרום. את המכתב הבא, כתבה חנה לשמוליק ביום שחרור ירושלים, והוא משקף את השמחה האדירה שפרצה באותם ימים, לאחר תקופת מתיחות וחרדה גדולה.

בעז"ה, כח' באייר, תשכ"ז 7.6.67

שלום שמוליק!

השמחה שורה בבית. כמעט ואין שעה בה לא מגיעה ידיעה משמחת. הערב, בארוחת הערב, שתינו "לחיים" לכבוד כיבוש ירושלים העתיקה, ושאר כל הכיבושים: גוש עציון, יריחו, שכם, ג'נין, וכל המקומות בסיני. וכן, לחייהם של כל החיילים - חיילינו הלוחמים. אי-אפשר לתאר איזו התרגשות היתה כאן בהגיע הידיעה על כיבוש ירושלים: בחורות, שהיו בירושלים, נולדו וגדלו בירושלים, ממש בכו מרוב התרגשות, ובאחת "השכונות" אף התאספו כל המשפחות ושמו "לחיים".

ובכן, צריך לזכור את התאריך ההיסטורי: כח' באייר, תשכ"ז - כיבוש ירושלים העתיקה, ואיחוד שני חלקי העיר. האחות של אבי, הנמצאת כעת בארה"ב, היתה בגוש עציון, ובעלה נפל שם, והיא עם שני בניה עברו לת"א. חבל שהיא אינה כעת בארץ. נקוה שכל החלקים שנכבשו, יישארו בידינו. כעת יש ביכולתנו לנסוע במשך שעה אחת לירושלים, דרך המשולש (כביש יריחו), במקום 4 שעות. אני מקוה שאתה מקשיב לכל יומני החדשות, ונכנעת ל-"דור הטרגדיסטור".

אמש היה משהו נפלא: חילוץ של טייס צה"ל מאיזור התעלה, שמטוסו נפל בשעת פעולה. פשוט פנטסטי. קשה לתאר זאת במילים.

אצלינו שקט למדי: בבוקר ובמשך הצהרים הוכנסו כולם למקלטים, ולשוחות (אנחנו שכבנו על הרשא, בתנוחת "היכון", להיכנס לשוחה) כי כוחותינו בצעו פעולה באיזור מדרום לטירת צבי, וכפי הנראה התאחדו עם הכוחות מדרום: טובס. זמזום מטוסים נשמע כאן עדיין רב הזמן, אך כעת הם רק מטוסים ישראלים. מפת סיני, וארץ ישראל כולה נמצאת בשימוש תדיר אצל כולנו. דרך אגב, אנחנו מתכוננים בזמן הקרוב לקלוט שידורים בעברית מרמאלה... אני מניחה שאצלכם ג"כ שקט כבר, כי הרי החזית התקרמה כבר מערבה. אני מבינה מדוע לא הודיעו על סער שום דבר, אם נפלו פגזים באיזור המשק. אבל בעצם טוב שלא הודיעו, משום שהודעות אלו גורמות לפעמים לדאגות יתירות. בחו"ל מתרגמים את החדשות מעברית מילה במילה, וכמובן שגם הודיעו ששדה אליהו הופגזה, וכתוצאה

מכך הגיעו אתמול שני טלפונים: אחד מצרפת: אב שטילפן לבתו הנמצאת במשק כבר כ-6 שנים, ומאיטליה. אנחנו בוודאי נקבל עוד מעט טלפון מארה"ב.

שלשום בלילה היינו כל הזמן ככוננות, האוכלוסייה הבלתי לוחמת ירדה למקלטים, והאוכלוסייה הלוחמת, ישנה בעמדות. אני מוצבת בעמדה של בריכת השחיה הישנה שלנו, כך שיש לנו דשא שאפשר לישון עליו. באותו לילה כמעט ולא ישנו: שעה וחצי שמירה, אח"כ לוקח זמן להירדם. בשעה 1:30 בערך הודיעו שצריך להיכנס לעמדות ולתעלות, כי מתקרבים כוחות מכיוון טירת צבי. גם הלילה חזר ונשנה "התרגיל" הזה, וכמובן שבסופו של דבר לא היה שום דבר. בלילה זה מאפשרים לי לישון בשקט.

האם אתם כבר יכולים לצאת מחוץ למשק לעבוד? ביומן החדשות, ספרו משהו יפה: שיירה שלנו הותקפה ע"י שני מיגים 21 מצריים, ובאותו זמן עמדה על אחד המשוריינים קבוצת חיילים דתיים עם תפילין, וסירבה לרדת. (אך המפקד לא רצה להסתמך על התפילה בלבד, והזמין את חיל האוויר, שהשמיד את שני המיגים).

אתמול הגיעו אלינו שלושה חברי מגרעין "גלבע" בני-ברק שיהיו אצלנו בגרעין, ובקשו להישאר כאן ולעבוד, כי אין להם מה לעשות בבני ברק. כמובן שקיבלנו אותם.

כעת אני שומעת את השיר "ירושלים" של נעמי שמר, שזכה במקום ראשון בפסטיבל השנה, וזאת הפעם הרביעית שמשמיעים אותו היום.

מה שלומך? אני מקוה שכעת כבר מאפשרים לכם לישון קצת במשך הלילה והמאמץ אינו רב. אסיים כאן.

שלום שמוליק, ולהתראות בקרוב - הגעגועים גוברים.

שלך באהבה,
חנה

אלעד ואבישג לוי

הוא:

אלעד, בן 50, בוגר
שבט ידיריה.
גדלתי בירושלים,
במרכז העיר.

לא תאמינו אבל:

אני בן 50,
(גם אני לא מאמין).

עובד כאיש מחשבים
של OU ישראל
ועצמאי.

אני אוהב את:
אשתי.

היא:

אבישג לבית סופר,
בת 48,
בוגרת שבט עצמאות
בסניפים:
אבן שמואל,
קרית גת, גני טל,
נוה דניאל.
גדלתי באבן שמואל.

לא תאמינו אבל:
למדתי איפור לסרטי
קולנוע.

רכזת כיתות
ראשונות בראשית.

אני אוהבת את:
המשפחה, נו מה...

ילדים זה שמחה:

רועי, בן 16. אביה, בן 14, הילה, תיכף בת מצוה, נדב, בן 10.

גרים ברחוב אודם 10.

גרנו בעבר בראש צורים בדירות הקיבוץ (רחוב לשם של היום).

שאלות פתוחות:

באיזו עבודה לא תעבדו לעולם?

אבישג - פוליטיקה. אלעד - מורה

אם לא בראש צורים, איפה הייתם גרים?

אבישג - בחוף אכזיב. אלעד - במשרד.

איך היתה הצעת הנישואים?

אלעד הכין מצגת (זה היה ממש אטרקציה לפני 20 שנה),

עם לופ שאין אפשרות להגיד לא, אבל רק אחרי שאבישג

איימה עליו שכדאי לו להזדרז...

שאלה שהיית רוצה לשאול משהו שכבר לא איתנו.

אבישג - הרבה שאלות, את ר' יהודה הלוי.

אלעד - את המשיח, איפה הוא???

עצה שהייתם נותנים לראש הממשלה:

אבישג - בענווה.

אלעד - כעצתו של רוטשילד: יושרה, אחדות, חריצות.

איזה תואר היית רוצה ללמוד?

אבישג - תחום הטיפול הרגשי, גרפיקה, אומנות.

אלעד - כלכלה ורפואה.

המקום האהוב עליכם בישוב?

אבישג - הבית. אלעד - החצר של הבית... במיוחד השנה

כשהפכה לבית הכנסת.

שאלות מהירות:

מנגל דגים או מנגל בשר?

אלעד - בשר. אבישג - דגים.

שווארמה בלאפה או סלט עלים?

אלעד - כבר אכלתי בשר מהמנגל, אז עוגת שוקולד טובה. תודה.

אבישג - סלט עלים.

עם הילדים במסעדה בשרית או בוקר חלבית זוגית?

אבישג - מה זה מסעדה? אלעד - מה זה זוגית?

באנג'י או טיפוס צוקים?

אלעד - יחידת חילוץ לשירותכם. אחרת אני בבית (אבישג אמרה).

אבישג - טיול בנחת. בלי אקסטרים.

מוזיקה ישראלית/ מזרחית/ לועזית או חסידית?

אלעד - ישראלית. חסידית בהכנות לשבת.

אבישג - ישראלית.

ליאור והדר חזי

היא:

הדר חזי
(לשעבר סדומי)
בת 26, שבט להבה,
סניף צופים
(ליאור מוסיף: "צופים
זה אמנם 5 דק' מכפר
סבא, אבל יותר
אנשים יודעים איפה
זה אלב"ש...")
גדלתי בצופים, ואולי
לא תאמינו אבל אני
אוהבת לגנון על ג'מבה
(בעיקר בחתונות).
עובדת בבית הספר
"עשה חיל" באפרת.

אוהבת:

להעביר את הזמן
במטבח
(ולא בשטיפת כלים).

הוא:

ליאור חזי,
בן 33, שבט אלעד
סניף אלב"ש
(אלוני הבשן).
גדלתי באלב"ש, ואולי
לא תאמינו אבל אני
ממש אוהב להכניס
מכונה לכביסה
ולהפעיל...
עובד כמנהל עבודה
ומפקח בחברת "יהודה
רחמים" (חברה
לבניין בירושלים).
בעיקר אוהב:
את אשתי ואת הבן
שלנו.

אבל מאוד אוהב
לאפות, לגנון, לנגר,
לקרוא ולשמוע
פורקאסטים.

ילדים זה שמחה:

אוריה יוסף בן שנה ו-4 חודשים.

גרים ברחוב הכי שווה בראש צורים (האודם כבוד!)
מתחת לבעלי-דירה הכי שווים בראש צורים (אלעד ואבישג לוי, כבוד!)
בעבר גרנו בהרי הקוקוז, בעיירה חצי-יהודית זעירה בשם מונצ'פראקטו.
הדר לימדה שם בבית הספר היהודי וליאור היה עוזר בלן ראשי במקווה גברים... סתם.
התחתנו לפני שנתיים וחצי ומייד הגענו לראש צורים.

הדר: עם סבתא, שמפאת הזמן והמרחק לא יוצא לנו כ"כ להיפגש.

מה אעשה כשאהיה גדול?

ליאור: תהיה לי נגריה משלי. הדר: ארצה לדעת מה אני רוצה
לעשות בחיים כשאהיה גדולה. בעיקר הייתי רוצה לגדל את הילדים
שלנו בנחת ובשמחה.

תוכנה מימי קורונה?

ליאור: ב-9 ימי בידוד מספיקים לעשות בבית משימות של שנתיים.
הדר: 1. משפחה זה הדבר הכי חשוב שיש.
2. תמיד טוב שיש חבר קרוב.

שאלות מהירות:

כובאנה או מלוואח?

ליאור: כובאנה. הדר: מלוואח

ספונג'ה או בישולים?

ליאור: ספונג'ה. הדר: בישולים

מתקן פנצ'ר לבד או קורא לגרר?

ליאור: לבד. הדר: מנסה לבד ואז קוראת לגרר.

יחף או נעלי עקב?

ליאור: יחף. הדר: יחפה ואז קוראת לנעלי עקב. סתם, יחפה,
לגמרי יחפה.

קפה שחור מול זריחה במדבר או פיקניק במעיין ראש צורים?
ליאור והדר: קפה שחור במדבר.

צניחה חופשית או צלילה בים האדום?

ליאור: צניחה חופשית. הדר: צלילה בים האדום.

דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו עליכם:

ליאור: יש לי סטייה חריפה, אני יכול לעמוד שעות ולהסתכל
על ממטרות משקות דשא. הדר: שיש משהו שאני לא רוצה שידעו...

שאלות פתוחות:

איזה מאכל לא תסכימו לאכול לעולם?

ליאור: יותר קל לשאול אותי מה אני כן אוכל, אבל בגדול לא
אגע בכרובית, חמוצים, חצילים, מיונז, חרדל, קישואים וסושי.
הדר: לבבות דקל, דג מלוח.

באיזו מדינה הייתם רוצים לבקר ולמה דווקא שם?

ליאור: יש לי משיכה לא מוסברת לגיו זילנד ואוסטרליה, לא
יודע למה... וגם פינה חמה בלב להולנד, בגלל הנבחרת כדורגל
של סוף שנות ה-90 (שטחי ברמות, אבל גם אמיתי).

הדר: צרפת. אולי אני חיה בסרט אבל זו נראית לי מדינה עם
אווירה (לא שדחוף לי לצאת מהארץ).

איך הייתה הצעת הנישואים?

ליאור: בגדול החלטנו שאנחנו מתארסים ביום מסוים,
עושים טיול נחמד וזה, ויום אח"כ הולכים לבחור טבעת.
אבל סחבק לא יכול בלי דרמה, אז כמובן, הלכתי לבחור טבעת
לבד (ספויילר: היא לא 'עפה' מהבחירה שלי), והפתעתי אותה
עם זר פרחים ושיר באמצע הטיול, ואח"כ נסענו למסעדה בבית-
זית וקפאנו מקור כי חשבנו שזה יהיה רומנטי לשבת בחוץ. הייתי
מגדיר את היום הזה בעיקר כ"מוזר". הדר: היה זוועה!

שאלה שהיית רוצה לשאול משהו שכבר לא איתנו?

ליאור: את משה דיין, למה נתת את המפתחות של הר הבית
לוואקף...?! לא שאני מהעולים המסורים להר או משהו, סתם סקרנות.
הדר: בעיקר הייתי רוצה זמן איכות עם כאלו שכבר לא איתנו,
כמו חבר מהשבט שנהרג, או דוד שלי..

דמות שאיתה היית רוצה לעשות חברותא?

ליאור: חברותא הייתי רוצה לעשות עם הרב יונתן זקס ע"ה.
לבירה הייתי מעדיף לשבת עם וינסטון צ'רצ'יל, נראה לי.

חלק משמעותי מהחלוציות כאן בארץ, הוא סיפורם של העולים. אנשים שעזבו את מולדתם ואת בית אביהם ועלו לבדם ליישב את הארץ. ביקשנו מג'ודי ברנט שתשתף אותנו בסיפור עלייתה ובהתאקלמות הלא פשוטה כאן בארץ.

אליעזר הכיר את עקיבא ולירוי ועוד כמה אנשים מהעבודה במטעים, ודרכם הגענו לראש צורים. עד שהגענו לראש צורים תמיד חיינו עם אמריקאים. בבית דיברנו אנגלית כי זה היה טבעי וכמו כן רצינו קשר טוב בין הילדים למשפחות שלנו בארה"ב.

הרגשנו הלם תרבות כשהגענו לראש צורים במרץ 1987. השנים הראשונות פה לא היו קלות. התחברנו לאמריקאים שעם הזמן הפכו מעין משפחה. החברים הוותיקים לא תמיד התייחסו אלינו, האמריקאים, יפה. העירו לנו על דברים שונים כאילו שיש רק דרך אחת נכונה. "הביקורת הבונה" הרסה אותנו. הרגשנו מושפלים ולא שייכים. הילדים קראו לילדים שלנו "אמריקאים" והקניטו אותם בגללנו. הגענו לראש צורים עם ציפיות שיקבלו אותנו בגאווה גדולה כמו שהרגשנו כלפי העלייה שלנו. המציאות הייתה כזו. נכנסנו למשבר ואפילו שקלנו לחזור לארה"ב. בסופו של דבר ההורים שלנו שכנעו אותנו להישאר פה. בינתיים שרה ואליהו נולדו, והמשכנו לבנות את הבית שלנו פה. עם הזמן הקיבוץ השתנה והתחלנו להרגיש שייכים, גם בקיבוץ ובכלל בישראל.

אני בארץ 41 שנים, מתוכם 34 שנים בראש צורים. אני שמחה שגדלתי בארה"ב, אבל אני גאה להיות ישראלית. ויתרתי על הרבה כדי לעלות לארץ, אבל פה החלום שלי התגשם - להקים משפחה לתפארת בארצנו. המשפחה שלי כוללת 5 ילדים, חתנים וכולות ו-6 נכדים בינתיים, כן ירבו. אליעזר ז"ל נפטר בפברואר 2016. לא זכינו לחוות את הנכדים והפנסייה ביחד. אבל, לצד הכאב והקושי, ממשיכים הלאה!

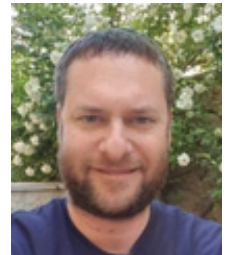
נולדתי וגדלתי בקליפורניה, ארה"ב. למדתי בבתי ספר ציבוריים, אבל במקביל למדתי עברית ויהדות בבית הכנסת שלנו. היינו חברים בבית כנסת רפורמי. נוסף לפעילות בבית הכנסת הלכתי למחנה קיץ במשך כמה שנים כחניכה ובהמשך כמדריכה.

סיימתי תיכון מוקדם, ולמדתי יהדות במשך 4 חודשים בתוכנית אינטנסיבית ליד שיקגו. רכשתי חברים טובים מהחוויות הללו, והייתי נוסעת פעמים רבות לבקר אותם. בעצם היו לי חיים מקבילים: האחד בבית הספר והשני בחיים היהודיים שלי. ההורים שלי השקיעו הרבה כדי שתהיה לנו זהות יהודית.

בקיץ לפני כיתה יא (1973), הגעתי לארץ בפעם הראשונה לביקור במסגרת ה-Hebrew High Ulpan לתוכנית בת 10 שבועות. הבסיס שלנו היה בכפר הנוער מאיר שפיה מול זיכרון יעקב. עבדנו בחקלאות, למדנו עברית וטיילנו מקונטרה עד שארם א-שייח. היה קיץ מדהים. כל כך אהבתי את הארץ - את הפשטות, ואת השוני מארה"ב. כאשר פרצה מלחמת יום כיפור, רציתי לחזור ולעזור, אבל לא התאפשר. חזרתי לארץ שוב ב-1977 לשנה השלישית שלי (מתוך ארבע) באוניברסיטה. הייתי שייכת לקבוצת סטודנטים מאוניברסיטת קליפורניה שהייתה חלק מתוכנית חד שנתית באוניברסיטה העברית בהר הצופים. למדתי פוליטיקה באוניברסיטה כך שהשנה פה התאימה לי. התנדבתי בכנסת בחקירת מצב הבריאות הציבורית בארץ. חשבתי לעשות תואר שני בבריאות ציבורית או סיעוד בהמשך, אבל בשנה הזאת כשהייתי בישראל חזרתי בתשובה. שוב לאוניברסיטה בקליפורניה רק כדי לסיים את התואר.

היה מאתגר מאוד לשמור מצוות לבד, וכדי להתחזק, חזרתי לירושלים ב-1979 ללמוד תורה במכללת ברוריה של הרב ברבנדר. הייתי אז בת 21 ולא הסתכלתי אחורה. נשארתי בארץ כי סוף סוף מצאתי קהילה שהרגשתי שייכת אליה. עבדתי במשרד של מכללת ברוריה וישיבת המבחר. אליעזר הגיע ב-1980 ללמוד בישיבה, וקיבלתי את פניו כשהוא בא להירשם. אחרי כמה חודשים יצאנו במשך 12 ימים והתארסנו. התחתנו במרץ, 1981. לאחר שנה יוסף נולד. אליעזר למד אז בכולל ואני הייתי בחופשת לידה. בזמן שחשבנו מה הצעד הבא שלנו, ראינו בעיתון מודעה שמושב אליעזר רוצה לקלוט משפחות חדשות. המקום מצא חן בעינינו ועברנו לשם בפברואר, 1983. אליעזר היה מושב שיתופי. אליעזר עבד במטעים ואני הייתי רוב הזמן בחופשת לידה אחרי ששולמית ועדינה נולדו. (חופשת לידה הייתה 13 חודשים). באלעזר הכרנו את משפחת סאק. לצערנו, אחרי 4 שנים, המושב התפרק וחיפשנו בית חדש.

על התנדבות וחלוציות גם יחד ביקשנו לשמוע משמעון פיינגאלד אשר בחר לעלות לארץ בגיל צעיר, התנדב לשירות צבאי ואף האריך את משך השירות הבסיסי.

נולדתי באנגליה, בעיר מנצ'סטר השלישי מבין ארבעה ילדים, מדרך וחבר בתנועת עזרא. שם למדתי בישיבה תיכונית עד סיום הבגרות. כשהייתי בן 17 הגעתי לארץ ללמוד בישיבה בירושלים. במסגרת השהות בישיבה התחדדה תחושת השייכות, הרצון להיות ישראלי והרצון לגור בארץ, וקיבלתי החלטה להישאר בארץ ולהתגייס. ההורים שלי דאגו ולא מאד התנגדו. (די קבעתי עובדה). התגייסתי במסגרת מח"ל (מתנדבי חוץ לארץ) לתקופה של 14 חודשים. באמצע קורס מפקדי טנקים הבינו שלאחר הקורס ישארו לי חודשיים נוספים לשרת, ושלחו אותי בבהילות לפיקוד הנח"ל לחתום עוד התנדבות (מינימום עוד שנה וחצי). בפיקוד הנח"ל היו יותר נחמדים ושאלו אותי למה זמן עוד ארצה להתנדב, הסכמתי להאריך את השירות בעוד 10 חודשים, בסה"כ שנתיים. זה כנראה, סיפק את השיריונרים ולא שמעתי מהם יותר בנוגע להארכת שירות. היום הראשון שלי בצבא היה צום תענית אסתר ובצאת הצום, פניתי לתומי למפקד בשמו הפרטי (!!!) ושאלתי

איפה אוכלים ארוחת ערב. הוא התחיל לצרוח עליי וממש לא הבנתי למה. שאלתי אותו: "האם זה לא השם שלך?" הוא לא נרגע, אבל אני עדיין כאן... הקושי העיקרי בצבא היה קושי מנטלי שנבע מצורת הדיבור (הצעקות), אמרתי לאמא שלי שבמקום לצעוק, הם פשוט צריכים לבקש יפה שאקיף את העץ בריצה 50 פעם ובשמחה אבצע, ובתנאי שיגידו: "בבקשה" :) את ההורים לא רציתי להדאג, וכל פעם ששאלו אותי מה אני עושה, הייתי מספר להם כמה אני מנקה את הטנק ושקיבלתי פרס על הטנק הכי נקי. קושי נוסף היה מכשול השפה - את הדרך לרמפות ברמת הגולן ידעתי לדקלם בעל פה, ויחד עם זאת לא היה לי מושג מה אני אומר. במקום לפנות שמאלה ב"שיבר" אני כנראה הייתי ממשיך ישר. (מה זה שיבר?) את השירות הצבאי ראיתי תמיד כזכות ולא כהתנדבות. חוץ מהסיפורים המצחיקים שאני נהנה לספר, השירות הצבאי העניק לי חשיפה ותחושת שייכות לארץ ולחברה הישראלית. החברים בצבא לא הבינו למה באתי לארץ הרי הרבה יותר טוב בחו"ל, אבל בשבילי החוויה לצעוד בארץ אבותינו, ולחבר את התנ"ך למקומות שעברתי בהם, תמיד נתנה לי הרגשה מיוחדת.

מסע של שנה ממבט של חברה בוועדת קורונה | שרון גרין

תחילת המסע: לפני יותר משנה קיבלתי טלפון מיהודה ג'ייסון, אז יו"ר ההנהלה, שהמועצה מבקשת להקים צוות יישובי לתיאום נושא הקורונה. חברי הצוות יהיו נציגים מההנהלה (יהודה ג'ייסון וצחי כהן שהתחלפו אחרי תקופה ארוכה עם חן רוזנצווייג ואברהם ברנשטיין), יו"ר צח"י (אני), רכזת קהילה (חגית שכטר) ונציגת תחום הרווחה (לביאה כהן). וכך התחילה לה שנה שונה לגמרי ממה שהכרתי בכל העשייה הקהילתית שלי לאורך השנים. במבט לאחור, אני מסתכלת על פעילות הוועדה כצוות של

ספינה שנשלח לגלות ארצות חדשות, רק ששולחים אותם ללא הכנה ובאמצע סערה ללב ים. ומה המשימה? תמפו את הדרך! תסתדרו בכוחות עצמכם! תמצאו פתרונות! אל תתנו לספינה לטבוע! תשמרו על כל נוסעי הספינה! שאלות רבות התעוררו אל מול המשימה הזאת. ממה להציל? אף אחד לא יודע בדיוק במה מדובר. ואיך להציל? ולאף אחד אין ניסיון מול הלא נודע שנקרא "קורונה". וכך יצאנו לדרך עם הנחיות לא ברורות שהשתנו מיום ליום, עם שמועות של סוף העולם ולעומתם מכחישים, "זה רק שפעת", עם מציאות שבאופן קבוע הקדימה את ההנחיות ועם צורך לקבל החלטות מהירות. וכל הזמן הזה עם תחושת אחריות כבדה על הכתפיים כלפי שלומה של קהילה שלימה - שכנינו, חברינו, משפחותינו, כולל

אוכלוסייה לא קטנה שהוגדרה כנמצאת בסיכון.

הציבור ראה את ההחלטות שהתקבלו, אך לפני שההודעה יצאה היו דיונים ארוכים, בתחילה בשיחות זום של שעה ויותר כל יומיים, מלאים בדילמות של סיכונים וסיכויים, עם הכנה לתרחיש הגרוע ביותר, וחיפוש איזון בין המחיר הפיזיולוגי והמחיר הפסיכולוגי. מעבר לדיונים בזום היו גם הודעות בוואטסאפ. נראה לי שאם אדפיס את ההודעות בקבוצת "צוות תיאום קורונה" נצטרך למדוד את זה בקילומטרים.

מהר מאוד גילינו שאנחנו חמישה אנשים עם גישות שונות, ניסיון שונה ותגובות שונות. כל זה פעל דווקא לטובתנו ולטובת ראש צורים - זה עזר לנו לקבל החלטות עם פרספקטיבה רחבה יותר ולמצוא איזונים. ועם כל זה, לפעמים גם טעינו, מה שקורה כשלומדים נושא תוך כדי הלכה, או ליתר דיוק, ריצה.

במה עסקנו? בבירורים מול המועצה ומול משרדי הממשלה דרך האתרים, ובשיחות טלפון. במתן מענה לפניות הרבות של אנשי ראש צורים ולוועדות שחיפשו איך לחזק את רוחנו תוך הסתגרות פיזית.

כאשר התקבלה הודעה על המאומתים הראשונים (שמתוך חוסר ידע והבנה על המחלה היו בבידוד יותר מחדשיים!) נעזרנו באבי אונגר מהמועצה (שממשיך ללוות אותנו), ואחרי יותר משעתיים של בירורים ודיונים הצלחנו להוציא הודעה לציבור. זה קרה ביום חמישי בלילה לפני שבת הגדול. אני זוכרת בדיוק כי מייד עלה הצורך לחטא את המרכולית לפני פתיחתה, ולקבל את המשאית של אנג'ל בשעה 5:00 בבוקר כדי שיהיו חלות לשבת. באותם ימים המרכולית הייתה המרחב הציבורי היחיד שהמשיך לפעול. זוכרים את הסדרנים? את מגבלת הקונים? את שעת הקנייה היומית של בני 60 פלוס?

ולצד המגבלות הפיזיות חיי הרוח זועקים "גוואלד"! הסרטים של ועדת תרבות נתנו תחושה של יחד גם כשהיינו סגורים בבתיים. התפילות הביעו סוג של מגנט חברתי - מהריחוק של תפילת היחיד בבית נמשכנו למרפסות ומשם למנייני הרחוב, לחזרה חלקית לבית הכנסת, ועד לתפילה ההמונית ביום העצמאות בגן הטרקטור (כמו אוויר צלול לנשמה... ולנשימה).

אמצע המסע:

התרגלנו. כבר אין דיונים בזום ומסתפקים בהודעות כתובות ובדיונים כתובים בקבוצה. נכנסים לשגרה חדשה

של מסיכות, בידורים במקום סגר, לפעמים סגרים קצרים יותר ומעקב אחרי מצב המחלה ומצב האומה.

ממשיכים להגיע, ב"ה בתדירות נמוכה יותר, טלפונים ממשפחות שנמצא מאומת אצלם בבית. ומה בשיחות? איסוף מידע יבש של תאריכים ומפגשים יחד עם שיחות ברמת הנפש - הלחץ שבא עם תחושת אשמה, "כמה הכנסתי לבידוד?", "לא נעים לי" עם הרגעה ופרספקטיבה, "זה לא אתה זאת המחלה", "העיקר הבריאות שלכם ושל כולם", וההבנה שמספר המבודדים גם מעיד על קשרי הקירבה והידידות שיש בין אנשים. לפעמים מרגע קבלת ההודעה ממשפחה ועד ליציאת ההודעה לציבור עברה פחות משעה ולפעמים שעות רבות. הדיוק, כך למדנו, מונע בהלה, אי וודאות ומאות שיחות של בירורים.

סוף המסע:

עוד לא הגענו לחוף מבטחים אך בהחלט יש תחושה שהים הזה אינו נצחי, ובעז"ה יש סוף. האם אנחנו כבר רואים את הסוף? רואים ולא רואים, מקווים אך לא לגמרי בטוחים.

האם נגמרו ההפתעות שהקורונה יודעת להפיל עלינו? ומה אתנו? עברה על כולנו שנה מטלטלת. דינמיקות פנים משפחתיות ופנים קהילתיות השתנו והתפתחו. האם נדע להרוויח ממה שעברנו? האם נדע להשאיר את השינויים החיוביים? ומה לגבי תובנות שרכשנו? סדרי עדיפויות חדשים, מקום הבית והמשפחה בחיינו, שמירה פיזית ונפשית על עצמנו ועל הסובבים אותנו, חשיבות התפילה בחיינו כבודדים וכקהילה, מה ה"יחד" מוסיף לחוסן שלנו בעת שמחה וגם בעת עצב וההבנה עד כמה שום דבר בחיינו אינו מובן מאליה.

נהוג לחכות לסוף כדי לסכם ולהודות, אבל אני חייבת כל כך הרבה תודה והוקרה לאנשים שזכיתי לעבוד איתם ולחיות במחיצתם. לחברי הוועדה - שאני מרגישה שהייתה לי הזכות להכיר אותם יותר מקרוב, ומכולם למדתי המון, לוועדות השונות, לחברי צוות צח"י, לגבאים המאולתרים והמאלתרים, לוועדת עזרה הדדית המופלאה - שפעלה ללא הפסקה עבור כל החולים והמבודדים, לחגית האחת והיחידה - שקישרה בין ועדת קורונה לשאר הוועדות ובעלי התפקידים ברגישות ובתבונה, לקהילתנו הנפלאה - שעברה תהליך לא קל והפגינה שוב ושוב אכפתיות מעוררת השראה, לאבי אונגר במועצה - שיועד לתת עצה טובה וגם להגיד מתי גם לו אין מושג ויש צורך לברר, ובעיקר לקב"ה שהוציא את קהילת ראש צורים משנת הקורונה בשלום.

ישב שבעה לבר, במחלקת קורונה. מותש ועייף ומחובר לצינור חמצן. חצי שעה ישבתי איתו. הוא נאבק בחוסר החמצן כדי לספר לי את סיפור חייו של אביו, לשתף, לעכל. פגשתי קשישים וקשישות שהמעבר למחלקת קורונה הקשה עליהם מאד את ההתמצאות במרחב. לא תמיד הם הבינו איפה הם, ולמה הם כאן. הם ניסו לדבר ולתקשר ולא תמיד הצליחו, רק העיניים הסתכלו בתחינה. וכשהצלחתי להבין אותם, למרות כל הקשיים, ראיתי את התודה בעיניהם.

למי שעדיין מפקפק. הקורונה היא מחלה קשה! אמנם רובם עוברים אותה בקלות, אבל רבים סבלו ועוד רבים הגיעו לאשפוזים ארוכים וקשים. שלא לדבר על יותר מ-6,000 המתים.

ואחרי כל זה קשה לי לראות באינטרנט מומחים מטעם עצמם, עם תארים של מדענים או רבנים, שדיברו באופן שמסכן את חייהם של אחרים. מכחישי קורונה, מפרי ההנחיות וסרבני חיסונים.

ב"ה, אנחנו חיים בקהילה נהדרת. אנחנו מודים לכולם על התמיכה, העזרה והאהבה הרבה שקיבלנו בימי המחלה המשפחתית והבידוד שלנו. זה לא מובן מאליו.

ב"ה, אנחנו חיים בתקופה שבה אפשר לייצר חיסון שהוא ממש מופלא.

ב"ה, יש לנו מדינה שדואגת לנו: בהגבלות, בטיפולים ובחיסונים.

תודו לה' שלא חליתם, ואם עדיין לא התחסנתם - רוצו להתחסן!!!

את הקורונה התחלתי להרגיש אחרי ריצה. בהתחלה חשבתי שאולי התייבשתי, אבל לאחר 24 שעות כשההרגשה לא השתפרה, היה ברור שיש כאן משהו אחר. עם עליית החום והחולשה התגנבה ללב המחשבה שאולי גם אני חליתי בקורונה, אבל רק ביום ג' הגיעה התשובה הרשמית. עד אז כבר הייתי עם חום גבוה וחולשה גדולה בגוף, כל מגע בגוף הציק וכאב, לא הייתה תנוחה שהייתה נוחה לי, לא שכיבה, לא ישיבה וודאי לא עמידה.

במהלך השבועיים שבהם הייתי עם תסמינים, אושפזתי פעמיים, ובעיקר הייתי צריך להתמודד עם היום יום המתיש והקשה.

בפן הנפשי, היינו עטופים ומחובקים על ידי הקהילה, המשפחה וגם קופת חולים ר"צ. ועדיין היו כמה דברים שהיו אתגר:

באותה תקופה שבה חליתי, אבא שלי היה אחרי ניתוח לב מורכב. וב-24 השעות לפני שהתפתחו התסמינים הייתי עם אבא שלי בבית חולים. עד שהגיעה תשובה שלילית מבדיקת הקורונה שלו ושל אמא שלי הייתי במתח גדול ובחששות. זאת הייתה תחושה נפשית קשה.

אתגר שני היה בבית החולים. חולי קורונה עם חום מקבלים בבית החולים טיפול רפואי מסור, אבל ברוב הזמן הם "בהשגחה", כלומר, פעם בכמה שעות בודקים אותם ונותנים להם טיפול אם נדרש. זה אומר שהחולה שוכב שעות לבר, עם חום וכאבים ואין הרבה מה לעשות בנושא. בתקופה זו, לבני המשפחות עדיין היה אסור באיסור מוחלט להיכנס, ומי שניסה להקל על התחושה הזאת היה מתנדב, מחלים קורונה, שהסתובב בין החולים ועודד, דיבר, הגיש שתיה חמה וקרה, וסיפר לי על הדרך שבה הוא עבר את המחלה.

המגע האנושי הזה נגע לליבי מאוד, ולאחר שהחלמתי התחלתי גם אני להתנדב מידי שבוע במחלקות הקורונה בהדסה עין כרם. היו תקופות שהיו בבית חולים חמש מחלקות קורונה, ארבע רגילות ואחת טיפול נמרץ. בכל שבוע חזרתי הביתה עם סיפור אחר שנגע בי.

פגשתי אישה לאחר לידה. היא הגיעה לבית חולים עם קשיי נשימה, עברה ניתוח קיסרי כדי להציל את התינוק, שב"ה נולד בריא ושלם ולא חולה קורונה, אבל הרחיקו אותו ממנה מחשש הדבקה, והיא הועברה לטיפול נמרץ כי מצבה התדרדר. לאחר כשבוע עברה למחלקת קורונה, כשהיא חלשה מהקורונה, מהלידה ומהניתוח. גם המשפחה שלה חלתה ולא יכלה לבקר (ומי שהיה בריא טיפל בתינוק ואסור היה לו לבקר אותה). היא לא ראתה את התינוק. שמחה ועצב, התרגשות ודיכאון באו לידי ביטוי בשיחה איתה.

איש בן כ-60, שנדבק מאביו בן ה-90. האבא התאשפז ויומיים אחריו גם הבן. לאחר כמה ימים האב נפטר והבן

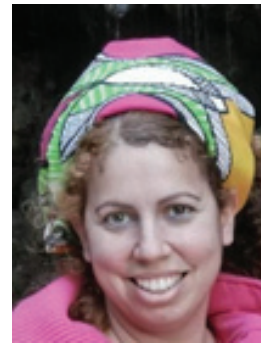
ביבי "שהגדולים ישמרו על הקטנים" שכשלה כבר ביומה הראשון, והפכה במהירות ל"שהמסכים הגדולים ישמרו על הילדים הקטנים" ועכשיו... הנה הגיעה שעת הקרייז.

אף פעם לא אהבתי את הקטע הזה להתרפק על העבר, בעיקר בגלל שאנשים שעשו זאת תמיד הציגו תמונה מאוד חלקית של המציאות. סיפרו איך להורים שלנו היה קל לקנות דירה, ושכחו אלו דירות הם קנו. ושהם לא נסעו פעמיים בשנה לחו"ל וישבו כל שבוע בבית קפה. דיברו נגד כל החומרים הכימיים שנכנסו לחיינו לעומת עולם של פשטות וטבעיות, אך לא הזכירו את כל התינוקות שנפטרו בטבעיות מהמחלות שהיום נרפאים מהם כל כך בפשטות. וכמובן, השסע בעם, שבחיים לא היה עמוק יותר, מבלי להזכיר שלפני שמונים שנה יהודים הלשינו אחד על השני לבריטים, וירו זה על זה באלטלנה. בקיצור, אם אתם רוצים לחזור לעבר - תפאדל, רק קחו איתכם בבקשה את כל החבילה. ואחרי כל ההקדמה המפוארת הזאת, אני בכל זאת חייבת להחזיר אתכם אחורה, כי זה מה שאני עושה לאחרונה פעם בשבוע, נכנסת למקום וחוזרת עשרים ומשהו שנה אחורה, אי שם לסוף שנות התשעים. התחלתי ללמד בסמינר בנות יעקב, תוכנית מיוחדת לבנות שהן גם מאוד חכמות, וגם מאוד חרדיות, ורוצות לרכוש השכלה, אבל אצלן הס מלהזכיר אקדמיה. ובכל פעם שאני צועדת לתוך שעריו של הסמינר הקרוי משום מה "הסמינר החדש", אני נוסעת אחורה בזמן לתוך עולם ישן. עולם ללא אינטרנט, ללא אפליקציות, בלי ווטסאפ ואפילו בלי סמס. עולם של פלאפון נוקיה שיכול להתקשר ו... זהו בערך. ולהאמין או לא - בשיעור האחרון כשאחת הבנות רצתה לצלם משהו - היא פשוט הוציאה מתיקה מצלמה!

אז מה כל כך טוב בעולם הזה? ולמה הוא החזיר אותי שוב לגיל 14? אז בתור מורה אין הסחות, אין התעסקות בפלאפון בשיעור, כי אין פשוט מה לעשות איתו. בהפסקה, הבנות הולכת לפטפט בחוץ, לפעמים מארגנות שירה בציבור בכיתה או מכינות כיבוד ועושות מסיבת ראש חודש. אף אחת לא בווטסאפ או בודקת משהו בפייסבוק. הן פשוט ביחד, אחת עם השנייה, לא מחפשות איפה להטעין.

אז כיוון שביקרתי את אלו שלא הציגו תמונה שלמה, אני חייבת לעשות זאת כאן: המסך הוא דבר נהדר. הוא מאפשר לנו להגיע בקלות ממקום למקום, בלי התברברויות ועם פחות פקקים, לחנות בלי לחפש שקלים למדחן, לתאם דברים בקבוצות רבות משתתפים בלי צורך להעביר קשר, לשמוע פודאקסים בנסיעה, למצוא חברים נשכחים בפייסבוק, לחלוק דעות, לעשות קניות, ובקיצור מה לא. וכמו שאמרה לי פעם חברה חרדית, בניגוד לעולם החרדי, שבו ברגע שיש משהו שיש בו רע - פשוט משאירים אותו בחוץ, בציבור הדתי - מנסים להוציא ממנו את הטוב

אי שם בקיץ אחד לפני שהקורונה הגיעה למושבתינו, נסעתי לחו"ל עם שירה. בחוסר מודעות אלגנטי החלטתי להסתפח לחברה שלי ובעלה שנסעו לחו"ל עם שלושת ילדיהם. שבעה אנשים, שתי משפחות, רכב אחד, לשבועיים. בגלל שהרגשתי טיפה חוסר נוחות ממיקומי בכוח, חשבתי איך

ניתן יהיה למזער את המריבות / קיטורים / נדנודים בדרכים, והחלטתי לראשונה להביא לשירה טאבלט שתוכל לשחק איתו קצת בזמן הנסיעה. התוצאה הייתה מדהימה. דרך של ארבע שעות בפקקים עברה ביעף בלי קיטור אחד, אפס מריבות באוטו אחד עם ארבעה ילדים, חמש מזוודות ובלי שום מקום לרגליים. באחד הכפרים שעברנו בנסיעה, ראינו עגלון עם סוס, ניסיתי להסב את תשומת ליבם של הילדים, אבל לא היה עם מי לדבר, גם אילו מטאור היה נוחת באמצע שדות החציר, העיניים היו נשארות באותו המקום - בתוך המסך.

המשבר היחיד בסיפור היה בטיסה חזרה, שהנורא מכל (אולי חוץ מהתנגשות חזיתית עם מטוס אחר) קרה - לטאבלט נגמרה הסוללה. מכיוון שכבר החזרנו את האוטו - לא היה איפה להטעין. ולראשונה הבנתי איך נראה קרייז בעיצומו של תהליך גמילה מהיר וקשה מהחיים הטובים, ממש כמו נערי החל"ת ביוני 2021.

חזרתי הביתה בתחושה של "לעולם לא עוד", שמה שהיה ברומניה - נשאר ברומניה, ובארץ אנחנו מסוגלים לחלוטין להתמודד עם הילדים שלנו גם בלי מסכים. אבל הסכר כבר נפרץ, ומאז היו עוד לא מעט הזדמנויות שהחלפנו צעקות ומריבות שכמעט גרמו לתאונות דרכים בנסיעה שקטה ובטוחה עם מסך.

מסקנה נוספת שאיתה יצאתי מהנסיעה הזאת - אין שום בעיה להביא לעולם ולגדל בנחת עשרה ילדים. לא צריך לאמץ את סופר נני, להשתתף בקורס שפר ואפילו לא לשמוע בדרך את הפודקאסט "אמא אמא", כל מה שצריך לעשות זה ללכת עם כרטיס אשראי לחנות המחשבים הקרובה למקום מגוריך ולקנות עשרה מסכים, מסך לכל ילד, ונשב כולנו ונשחק, משפחה אחת גדולה ומאושרת. כשהילדים מול המסך הם הופכים לפתע למלאכי השרת - הם לא רעבים, לא עייפים, לא רבים, לא מלכלכים, לא צריכים לשירותים ולא קר להם או חם להם. והכי חשוב - הם לא צריכים אותך.

שנת הקורונה העצימה את זה עוד יותר, גם בגלל שהמסך הפך לכלי למידה ובערך התקשורת היחידה עם העולם החיצון. ונוסף לכך, ברגע שהורי ישראל קיבלו את המשימה המאתגרת לטפל בילדיהם ובמקביל להמשיך לעבוד כרגיל - הם יצאו לדרך ובידם עצתו המוצלחת של

ולהשאיר בחוץ רק את הרע, ופה זה האתגר שלנו. אני זוכרת בחור שעלה מרוסיה ועבד איתי, שסיפר לי שאצלם הסבתא לא עוזרת להורים לגדל את הילדים, אלא הם עוזרים לסבתא לגדל להם את הילדים שלהם עצמם. המסך עוזר לנו לגדל את הילדים שלנו, וזה בסדר, אבל הוא לא יכול לעשות את זה במקומנו.

פעם אחת חמי סיפר לי על מסירות הנפש של גיטתו בטיפול באמה המבוגרת. האם חולת דמנציה סיעודית כבר 14 שנה ובכל זאת היא מטפלת בה בבית ולא מוכנה להכניס אותה לשום מוסד. כשתמהתי איך אפשר להיות אחראי בלעדי לאדם כל כך תלתי 7-24 ללא עזרה, חמי הפטיר בפשטות ש"אף אחד לא טען שכיבוד הורים זו מצווה קלה". דוד

יהיו מזונותי תרופותי

הולך בדרכו ונוהג תמיד לצטט את העקרון המנחה שלא באנו לכאן כדי ליהנות. אני מרגישה שלפעמים אין הנאה כמו השקט שאחרי המסכים. ויותר משאני חוששת שהילדים יתמכרו - אני חוששת שאני אתמכר. שאני אפסיק להרגיש את הקושי הזה, שמזכיר לך שאתה כל הזמן בעלייה. אז אני לא מתרפקת על העבר ולא מתגעגעת לטלכרט. אני אוהבת המון ממה שיש עכשיו, ועדיין זה נחמד שמדי שבוע יש לי תזכורת איך היה לנו אז, ושיכולנו, והסתדרנו, וגם במציאות של היום - אפשר מדי פעם לקחת פסק זמן, להוציא את המוץ מתוך התבן. לזכור את הימים שבהם במקום מסכים ליטפנו אנשים, ושגם לעולם הזה - נשאר עוד משהו להציע לנו.

שיפור-שימור | כנה שכטר

קפיצה שנראית פתאומית. כל קפיצה כזאת היא מאד מוחשית ומרגשת, אך היא לא הייתה יכולה להתקיים ללא הכלים שהכנו לה - שימור יומיומי ושיפור קטן, כל פעם קצת...

רכישת הרגלי הבריאות הטבעית כאורח חיים אצל רוב האנשים היא תהליך ארוך, בפרט למי שלא נולד וגדל לתוכה.

אנשים רבים המנסים לעבור לתזונה בריאה מתייאשים ועוזבים את הדרך משום שהם מרגישים שקשה להם ליישם. גם כאן צריך לפעול בצורה של שימור-שיפור.

להקנות כל פעם הרגל קטן ולהטמיע אותו בנחת. הכלל הוא לא לרצות לשפר לפני ששימרנו. עד שההרגל יהפוך לטבע...לפסוע צעד אחרי צעד.

בשעות משבר אפשר לעשות מה שהציעה לי אודיה - להפנות את המבט לאחור ולראות היכן היינו לפני שהתחלנו והיכן אנחנו מונחים היום.

ייתכן שפתאום נרגיש יום אחד שעלינו בבת אחת מדרגה, שקילפנו מעצמנו שכבה. נפרדנו ממזונות מסוימים, השארנו מאחור הרגלים שהיו לנו כטבע, הפיתויים הפכו להיות פחות חזקים, או כל דבר אחר המצביע על קפיצת מדרגה.

הקפיצה הזאת לא באה סתם, היא חלק מהתהליך. היא פשוט רגע של בהירות אחרי יגיעה ועמל. כמו נחש שמתנשל, כמו לידה.

תמיד נזכור שגם שינויים קלים הם שינויים, וגם אם הם בלתי נראים - כשנסובב את המבט נראה שהתקדמנו.

ולפעמים אולי נזכה לחוש את רגע ההתנשלות...

ימי ספירת העומר הם ימים של עבודת השיפור בתהליך מתמשך והדרגתי. כל פעם צעד, כל יום רוכשים קומה נוספת. חג שבועות אוסף אליו את כל הצעדים שצעדנו בהם מפסח אל עבר הקומה הנוספת. שנזכה!

כאשר אנחנו יוצאים לריצה ישנם שני מישורים של עבודה, האחד הוא שימור והשני הוא שיפור.

שימור - לשמר את הכושר הקיים. לרוץ באותו הקצב ובאותו המרחק כמו שרצנו גם בפעמים הקודמות. שיפור - לשפר את הכושר. לנסות לשפר את מהירות הריצה ואת המרחק.

חשוב לשמר, כדי שלא ניסוג לאחור, חשוב לשפר כדי לחזק בנו את השאיפה להתקדם.

השימור והשיפור הם התנועה של החיים. השימור צריך להיות תמידי והשיפור מתלווה אליו, אך בצורה מדודה ומאוזנת. למעשה, השימור מאפשר את השיפור, או אם נדייק את דברינו, השימור הוא יצירת הכלי לשיפור. אם התאמצנו לשפר יותר מהיכולת שלנו אנחנו עלולים לקרוס, תהיה לנו התכווצות שרירים או שבירי מאמץ משום שהגוף לא מסוגל להכיל שיפור כל כך גדול ובמקום להועיל דווקא הרסנו.

לעיתים אנו יכולים לחוות תסכול מכך שהשיפור יכול להיות עדין כל כך ואף כמעט בלתי נראה.

לפני כשנה וחצי התחלתי ללמוד פסנתר. אני זוכרת שהגעתי מיואשת לאחד השיעורים ואמרתי לאודיה מורתי היקרה, שאני לא מרגישה התקדמות בנגינה. אודיה אמרה לי לעצור לרגע, להפנות את מבטי לאחור ולראות כמה הרבה התקדמתי מאז. היא צדקה. אמנם יש לי הרבה מה ללמוד ולהתקדם אבל אין ספק שכבר עשיתי כברת דרך יפה מאז שהתחלתי.

כשמתאמנים כל יום, אם זה בכושר, בנגינה, בעבודת המידות או בכל קומה שאנו רוצים לרכוש, אנחנו נמצאים במצב של שימור. לעיתים צריך להתבונן לאחור כדי לראות שבכל שימור מתחבא לו השיפור.

לפעמים יכולה להתרחש בבת אחת עליית מדרגה, כזו

קצת על התפקיד....

בתפקידי הנוכחי אני אחראית על השירות הניתן במרפאות ומכוני הכללית במחוז ירושלים. תפקידי כולל ראיית תהליכי שירות מנקודת מבטו של המטופל תוך מתן מענה מתאים בשפה ובערוץ המתאים לצרכיו. בתחום

השימור תפקידי לקיים תהליכים לאיתור מטופלים שאינם שבעי רצון ולתת להם מענה הולם.

קצת על הייעוד....

המטרה היא יצירת תרבות ארגונית הממוקדת בחוויית מטופל ורואה את צרכיו, יצירת חוויית מטופל מיטבית ברצף נקודות המגע שלו בקהילה.

האתגר בתפקיד...

התמודדות עם מציאות דינאמית המשתנה כל הזמן שיש בה עליה ברצון המטופלים לשיתוף, לשקיפות, למידע, לתיאום מהיר לזמינות גבוהה ולעיתים מיידית. המעורבות של המטופלים בקבלת השירותים היא מבורכת, עם זאת לעיתים היא מייצרת מצבים של דרישות נוקשות אל מול המערכת והצוותים וציפייה למתן מענה מידי שלא תמיד אפשרי או נכון.

התפקיד בתקופת הקורונה....

תקופת הקורונה הביאה איתה אתגרים רבים, ובכלל זה בניית מערך שירותים המותאם לטיפול מרחוק, מענה קשוב ומלווה לשאלות מטופלים על קורונה, בידורים ועוד. לאורך השנה נחשפתי לסיפורים אישיים מרגשים. מתוך מקרים רבים אביא 2 דוגמאות:

קיבלתי פניה לגבי יולדת שהיא וכל בני משפחתה חלו בקורונה. עקב הקורונה היא נאלצה לעבור זירוז וילדה פג בשבוע 34. מכיוון שהתינוק היה שלילי לקורונה, היא הורחקה ממנו ונאלצה לשהות בבידוד במשך שבועיים. קשה מאד לדמיין את החוויה של אם טרייה כאשר תינוקה מורחק ממנה מייד לאחר הלידה למשך תקופה כל כך

ארוכה. מתוקף תפקידי ליוויתי אותה ואת המשפחה, הפניתי לליווי שלה משאבים רפואיים ותדרכתי את צוות המרפאה לליווי מותאם של המשפחה. הליווי שלה חיזק בי את ההבנה עד כמה חשובה ההתבוננות של המציאות הרפואית והמורכבות שבה מצידו של המטופל, והבנת הרגישויות הרבות הנדרשות אל מול מטופלים בצמתים שונים שלהם אל מול גורמי הרפואה.

מטופל המתגורר עם אשתו לבד ושניהם חלו בקורונה. אין להם קרובי משפחה, למעט ילד עם צרכים מיוחדים המתגורר בהוסטל. מטופל זה התקשה לדבר בשל קשיי נשימה, ביצענו מעורבות משולבת על מנת לספק לו את התרופות הנדרשות עד לדלת ביתו, ללוות טלפונית אותו ואת אשתו בכל מהלך המחלה ובהמשך סיוע בשיקום עקב תסמיני פוסט קורונה. בעקבות הדוגמא שלו, למדנו כי יש צורך לאתר מטופלים ללא תמיכה משפחתית ובנינו רשת ליווי למטופלים השונים.

אחד מרגעי השיא השנה...

הקמת מוקדי החיסונים במרפאות השונות הייתה אחד מרגעי השיא של השנה. כשהגיעו החיסונים הייתה התרגשות אמיתית מצד כל הצוותים והמנהלים שעסקו בעניין. הצוותים כולם היו באווירת חג ולאחר שנה של עומסי עבודה והתמודדות מאתגרת מבלי לראות את סוף הדרך, בפעם הראשונה ניתן היה לראות נקודת אור. בהמשך, עלה צורך בסיוע לאנשים מבוגרים, חולים ומרותקי בית להגיע להתחסן. ההתגייסות של כל הסקטורים ושיתוף הפעולה בין כולנו אפשרו להגיע לכל מי שנדרש ברגישות וליווי אישי.

משאלת לב...

להמשיך ולהוות קול למטופלים השונים באתגרי הבריאות השונים שהם נלחמים עימם, להפחית בירוקרטיות ולייצר תהליכים משמעותיים במרפאות שונות, ובכלל זה במרפאת ראש צורים.

סיפורים, תובנות ומחשבות על ילדים, מבוגרים וחיות אחרות. חוויות שלי כמטפל בדרמה מורה וליצן רפואי.

נערה סינית יפה הולכת מהדסת על הבמה, בקול דקיק, פונה לעוברים ושבים - "שלום, רוצים מכשיר חדש, אולי פלאפון? הכול אצלי בזול".
איש עשיר שמן - "כמה זה עולה?"

הנערה משתעלת הרבה מאוד, הרבה מאוד, הקול שלה נהפך צרוד גבוה ומאיים והיא מורידה את השמלה הכחולה שלה ומתחתה מתגלית מכשפה. המכשפה מסתובבת במהירות ברחבי החדר, רצה, מניפה צעיפים. כל מי שצעיף נוגע בו מתחיל להשתעל ואחר כך נופל חולה, והחולה שנוגע בחולה אחר גורם גם לו להשתעל ולחלות.
המכשפה מניחה כתר על ראשה - "כירעו ברחל לפני, אני מכשפת הקורונה, אני מלכת העולם", וצחוקה מתגלגל מהדהד, האור יורד על המכשפה הצוחקת והמסך נסגר.

אותה קבוצה שבוע אחר כך:

שני אנשים מסתובבים ללא מסכות מדברים וצוחקים, לפתע נשמע קולה של המכשפה, "תמשיכו, תמשיכו", וצעיפים ומטפחות נזרקים באוויר, מי שהן פוגעות בו נופל חולה.

לבמה נכנס שריף, רובה בידו, לבוש בבגד צבאי לראשו כובע בוקרים, ועל פניו מסכה.

"אתם עצורים היכנסו לבידוד מייד!"

השריף קושר את ידי האנשים. לפתע המכשפה נכנסת וזורקת עליו צעיף "גם אתה גם אתה!" השריף מנסה לירות בה והיא צועקת: "בידוד!" השריף מתחיל להשתעל. סגר! השריף נופל על ברכיו. אשפוז! השריף נופל על ידיו.

"זום!" השריף מתחיל לבכות "רק לא זום, רק לא זום!!!"
השריף מונח על מיטת חולים, והרופא מסתובב סביבו ומטפל בו, מזריק לו זריקות.
השריף - "שום דבר לא עוזר נגדה".
הרופא - "נכון, מה נעשה?"
שריף - "אתה הדוקטור תמצא פתרון".
המכשפה יוצאת מאחורי מסך ומתקרבת אל הרופא בידיים מושטות - "אני אתפוס אותך, אני אנצח אותך".
הרופא לוקח מיכל אלכוהול וזורק לשריף - "תשתמש בזה, תירה עליה אלכוהול, שתתרחק, מהר! מהר!"
השריף מחבר את האלכוהול לרובה ויורה במכשפה, המכשפה בורחת וצועקת "אני עוד אחזור, אני עוד אחזור!"
השריף נשכב על המיטה, משתעל, "דוקטור, תציל אותנו, תציל אותנו".
הדוקטור - "אני מבטיח לך שריף אמיץ, אני מבטיח. אני עוד אמצא תרופה, חיסון, אתה תראה".
הדוקטור לוקח כוס, מבחנה ומתחיל לערבב והאור לאט לאט נכבה.

את ההצגה הזאת יצרו תלמידים שלי בבית ספר באחת מהקבוצות הרנדומליות שנוצרו במסגרת הבידודים והסגרים. אני רק צפיתי ועזרתי לערוך ולארגן את ההצגה שהם יצרו, ובעיקר הייתי צופה שנדהם מול היכולות של הילדים האלה לעבד את החוויות שלהם בעזרת תיאטרון. נראה שהם רק חיכו לבמה שתיתן להם אפשרות לעבד ולהפוך את חוויות הקורונה להצגה.

ואני שואל את עצמי ואתכם: לילדים יש אפשרות לעבד בעזרת משחקים את מה שעבר עליהם. מתי ואיפה אנחנו המבוגרים יושבים, מעבדים וחושבים על כל התקופה המטורפת הזאת שעברה ועוברת עלינו?

אחרי כעשור של פגישות וחולצות מכופתרות, חזרתי לבגדי עבודה ולימים מלאים בסטודיו!

נגיף הקורונה הפתיע את כולנו, והאתגרים הגדולים שהביא עימו היו עבורי להזדמנות נפלאה, וזרז אותי לצעוד צעד לכיוון חלום ישן שדגדג לי בשנים האחרונות, לעבוד, לעצב וליצור עבור לקוחות פרטיים. וכך, לצד פרויקטים בעולם היין שכל השנה האחרונה המשיך להיות חי ובוועט (הרי כולנו שותים ואוכלים טוב יותר בשנה האחרונה), והמסעדות שחוזרות לחיים (אנו מחכים ומצפים לפרויקטים הללו שישובו), אני נהנה ליצור עבור משפחות פריטים שמיוחדים רק להן. אומרים שמעצב טוב כדאי לו שידע מעט בתחומים רבים, היכולת הזו מאפשרת לנו לגשת ולבצע פרויקטים הכוללים חומרים רבים וטכנולוגיות שונות ומגוונות ולשלב ביניהם תוך שמירה על איזונים ועל יחסי הגומלין בין החומרים שונים. לרוב, מי שמגיע אלי, הם לא כאלו שראו מוצר על המדף וכל מה שנדרש ממני זה להוריד אותו עבורם, אלא, יש להם איזשהו חלום / רצון להגשים והם זקוקים למקום שידע לדייק אותו יחד איתם ולתת מענה שיהיה מדויק להם.

בסטודיו אנחנו מקפידים לעבוד באווירה טובה ובהנאה מיצירה ומקפידים לחפש כל הזמן פרויקטים חדשים ומעניינים ועולמות שנראה כי יהיה מהנה ליצור בהם (על כך יכולים להעיד לא מעט בני נוער שעבדו ועודם עובדים עבורי). כל אלו בכירור מובילים למוצרים איכותיים ולקוחות מרוצים.

זכיתי להתפרנס מתחום שמסב לי הנאה, אתגרים ועניין רב ומחייב אותי ללמוד כל הזמן. ביקור אצלי בעסק יכול לגרום לאחד לתחושה של 'מה זו ערימת הדברים הזו שקשה להגדיר אותה ולמצוא לה מכנה משותף?' וכשזה קורה מידי פעם אני מחייך לעצמי בהבנה שאני עושה משהו טוב כי אני יודע שהמכלול הכביכול 'יודע' הזה של לספק החודש מוצר לארגון בטחוני גדול, לבנות למישהי מדפים מיוחדים עליהם היא חולמת כבר זמן מה, לעצב ולייצר בר מווספה, לבנות למשפחה גלריית עץ ייחודית, להגשים למשפחה חלום של חדר נגינה, לבנות למישהו אחר מטבח חוץ ואז לבנות פינות טבע שוות עבור תיירות גוש עציון, זה מדויק ונכון לי. מוזמנים לקפוץ לבקר בסטודיו ולפנות אלי בכל עניין שקשור יותר או פחות.

כיף גדול נזדמן לי לספר לכם על העסק שלי במסגרת המדור המקסים הזה.

מזה 13 שנים אני עוסק בעיצוב מוצר כעצמאי בסטודיו לעיצוב שהקמתי. כמי שמילדות חווה את העולם באמצעות הידיים, העיניים והראש, ותמיד הבין (גם אם לא ידע לקרוא לכך בשם), שישנו קשר בין האסתטיקה והנראות של הדברים לבין הפונקציונאליות שלהם, היה לי ברור שעלי למצוא מקצוע שיאפשר לי לבטא את היצירתיות והסקרנות שלי. ואכן לאחר מספר שנות טיול סביב העולם ובעיקר סביב עצמי, נרשמתי ללימודי עיצוב תעשייתי בבית הספר לעיצוב של אורט סינגאלובסקי בתל אביב.

היו אלו שלוש שנים וחצי מלאות כיף ואתגר, ובשנה השלישית פנה אלי מכר ילדות שבדיוק הקים חברה שסיפקה פתרונות ביטחוניים לגופים שונים וחיפשה מעצב מוצר לטובת חלק מהפרויקטים שלהם. וכך מצאתי את עצמי עוד לפני סיום הלימודים ניצב במשרדי מס הכנסה וביטוח לאומי (קומה מעל) ולאחר כשעה יוצא עם תעודת עוסק מורשה. במשך כעשור עיקר פעילות העסק הייתה מתן פתרונות יצירתיים עבור גופים ביטחוניים שונים וחברות ביטחוניות ובנוסף לכך, עיצוב מוצרים עבור חברות שונות ובניית תפאורות לתיאטראות. הקו המנחה היה להחזיק מספר מצומצם של לקוחות איכותיים ולספק להם פתרונות ושירות ברמה הכי גבוהה שיש, מתוך אמונה בפתרונות ההדדיים של קשרים ארוכי טווח.

היו אלה שנים של יצירה, מפגשים ושיתופי פעולה מעניינים ובעיקר שנים של למידה תוך כדי תנועה, למדתי על מהות המקצוע והמשמעויות של להיות עצמאי במדינת ישראל. לפני כשלוש שנים למדתי שיעור חשוב ב-איך לא להתאהב במשהו שהולך טוב מדי, ובחשיבות של התפתחות, התחדשות ושיפור תמידיים, גם כשהכול טוב. לפתע מצאתי את עצמי בפני צומת משמעותי בחיי העסק, והבנתי שאני חייב למצוא חלופה לפעילות העיקרית של העסק. שמרתי על חלק מהפעילות בעולם הביטחוני ותוך כדי תנועה חידשתי קשרים וחיפשתי ומצאתי כיוונים ולקוחות חדשים, אציין כאן את הפתח שפתח בפניי ישי מילוא היקר, שבזכותו החלתי לעצב ולייצר מוצרים עבור עולם היין והוויסקי: ברים ומוצרים לאירועי יין, קירות יין ותצוגה עבור חנויות יין, מסעדות ומלונות ועוד.

דבר הקומונים

עידו הכהן ודביר שינדלר

קהילה יקרה,

חודש כמו החודש האחרון לא חווינו כבר הרבה מאוד זמן. היה מאוד מרגש לראות את השבטים חוזרים לפעול כרגיל (אפילו ללא קפסולות!), לקחת חלק במפקד שחזר להתקיים כל שבת אחר הצהריים ולהריח באוויר את "סוף הקורונה" בעזרת השם!

החודש הספקנו ליהנות במסע פסח שטיילנו במהלכו כולם יחד ביער צרעה (יער שמשון, כמו ההצגה שהייתה בארוחת הצהריים). אחרי המסע חזרנו ליישוב למלחמת מים חוייתית

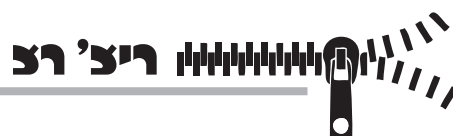
ומיד לאחריה – מנגל שווה לכל הסגל התותח של הסניף. כיף לראות את הסניף מתפקד בצורה כזו אחרי שנה מתישה ומורכבת.

בנימה זו אנחנו מבקשים להודות לקהילה על ההזדמנות הנהדרת להשיא משואה בטקס יום העצמאות.

כולנו תפילה שבעזרת השם המצב ימשיך להשתפר ונוכל להמשיך בעשיה החינוכית המהנה!

סגל הסניף, עידו ודביר.

חיים ראם

דייד סקוואר

נולדתי בשיקאגו. עליתי לרעננה עם המשפחה בגיל 16 ולמדתי בצייטלין.

לא ידעתי לאן להתגייס והחברה אמרו לי לבוא איתם לנח"ל בראש צורים. כך הגעתי אך הם השאירו אותי ועזבו...

אני נשוי באושר לשריתי. ביחד, אנחנו בגובה ממוצע... אני אבא לחמישה ילדים מקסימים: ליאור, ספיר, עדן, גיל ועמית.

עשיתי פעמיים – שלוש מילואים בצנחנים ואז רפול נתן הוראה, שכל חייל קרבי שגר ביו"ש עובר להגמ"ר. הספקתי לעשות פעם אחת מילואים בהגמ"ר.

ביקשתי ממח"ט הצנחנים לחזור לגדוד והוא אמר לי שלא נראה לו שזה יתאפשר, אבל הוא ידבר עם רפול בארבע עיניים. רפול נתן אישור. סיימתי מילואים בהגמ"ר ולאחר עשרה ימים גייסו אותי למלחמת שלום הגליל.

גם אני הייתי שם.

במירון, בל"ג בעומר.

לא השנה, לפני כעשר שנים.

אני לא באה להגיד: "הכתובת הייתה על הקיר". רק לשתף את תחושותיי בעקבות האסון הכבד שפקד את עם ישראל בל"ג בעומר השנה.

נסעתי למירון בל"ג בעומר שנת תשע"א בפעם הראשונה (והאחרונה) בחיי, בעיקר לשם החוויה התרבותית. רציתי להבין סוף סוף, על מה כל המהומה וההתרגשות לקראת ל"ג בעומר במירון. לצערי, גם אז לא ממש זכיתי להבין.

נסעתי עם כמה חברות לפנות בוקר, והגענו למירון בסביבות 11 לפני הצהריים. זמן שהוא יחסית כבר הרבה פחות עמוס מהלילה. הסתובבנו קצת באזור ההר, ואז החלטנו שאנחנו נכנסות למתחם הנשים שצמוד לקבר הרשב"י עצמו. החברות אמרו שיש שם ריקודים ושמחה גדולה. לפני הרחבה אליה היינו אמורות להיכנס, הייתה מעין מנהרה קצרה, ברוחב של כשני מטרים (מביקורים אחרים בהר אני יודעת שיש אחריה עוד רחבה קטנה יותר, ואז מנהרה נוספת). כבר כמה עשרות מטרים לפני הכניסה למנהרה התחילה צפיפות גדולה. אחרי הנסיעה הארוכה והמפרכת החלטתי הייתה נחושה - אני רוצה להיכנס פנימה, להרגיש מה קורה כאן במירון.

הצלחתי להתקדם ולהיכנס לתוך המנהרה ממש. שם כבר הלחץ והצפיפות היו גדולים הרבה יותר. לאחר כמה צעדים, הרגשתי שלא אני היא זו שצועדת, אלא כוחות אדירים דוחפים אותי קדימה, בלי שאני שולטת על גופי ועל תנועותיי. הסתובבתי לאלו שמאחוריי וצעקתי "אל תדחפו", והן צעקו לי בחזרה "אנחנו לא דוחפות אותך". הבנתי שלצעוק לאלו שעומדות מאחוריי לא יעזור לי, והלחץ והחרדה בתוכי הלכו וגברו. התחלתי להרגיש שאין לי אוויר. שאני נחנקת. בלי לחשוב בכלל, הסתובבתי בכל כוחותיי לאחור וצעקתי "אני לא נושמת", "אני לא נושמת..." תוך כדי הצעקות התחלתי לנוע אחורה, ולדחוף את אלו שעמדו מאחוריי. ניסיתי לצאת בחזרה לכיוון הכניסה. שמעתי נשים כועסות ורוטנות מסביבי (בכל זאת הלכתי נגד כיוון התנועה), אבל זה כבר ממש לא עניין אותי. הייתי צריכה החוצה, ועכשיו.

עם לא מעט דחיפות ומרפקים הצלחתי לצאת חזרה לרחבת הכניסה (שגם היא הייתה עמוסה וצפופה מאוד, אבל כאן לפחות יכולתי לנוע באופן חופשי במרחב), ונשמתי עמוק את האוויר הצח של הר מירון. לרגע לא האמנתי שזאת הייתי אני שם, בתוך המנהרה. התנהגתי כמו חיה פצועה, לא כמו האדם הרציונלי שאני. בשאר הזמן עד שזזנו משם, הייתי בעיקר עסוקה בניסיון לחפש חתיכת צל לשבת

מתחתיה, ולתהות לעצמי איך בדיוק אנחנו אמורות למצוא את האוטובוס שיחזיר אותנו הביתה. אחרי כמה שעות, כשחברותיי קורנות מאושר מהחוויה המרוממת, ואני בעיקר סחוטת ומותשת (אם כי זו בהחלט הייתה חוויה מיוחדת - אפילו רק לראות את כל האנשים המגוונים והמעניינים שהגיעו למירון), הצלחנו בדרך לא דרך להירדס לאחת ההסעות לכיוון תל אביב, ומשם הביתה.

מעולם לא היה בי רצון לשחזר את החוויה של נסיעה לל"ג בעומר למירון, אם כי בזמנים אחרים (כמו בחאלקה של בני הלל), בהחלט שמחתי להגיע לקבר הרשב"י, ולהתרגש מהזכות שיש לנו כאלה צדיקים בעם ישראל שאפשר להתפלל בקברותיהם בארצנו.

בשנה שעברה, שנת הקורונה שעברה עלינו, פתחתי את הרדיו בל"ג בעומר ושמעתי ראיונות עם עשרות אנשים שמספרים עד כמה הם מאוכזבים ועצובים על כך שלא זכו השנה להגיע לל"ג בעומר למירון. אני, שלא ממש חשתי אובדן גדול על כך שלא אעלה למירון בל"ג בעומר, שוב הרגשתי כמה אני לא מצליחה להבין ולתפוס את החוויה הזאת. והנה השנה, הנורא מכל קרה. אסון פקד אותנו. 45 אנשים תמימים נהרגו בדרך מזועזעת, ואנחנו שצפינו באימה ברגעים הנוראים הללו - לא הצלחנו לתפוס ולהאמין שכל זה אכן קרה.

שעות ארוכות לא הצלחתי להתנתק ממסך המחשב ומהרדיו, גם ביום שישי וגם במוצאי שבת. ניסיתי לקלוט, להבין ולתפוס כל בדל מידע על האירוע הנורא. כיצד זה קרה? מה בדיוק היה שם? הרגשתי את כל ישותי מתמזגת עם הלכודים באותה סיטואציה מזוויעה, וכל קרביי התהפכו.

אבל חוץ מהזוועה והזעזוע, קרה עוד משהו בעקבות אותן שעות של צפייה בחדשות, משהו שלא ציפיתי. טעמתי וחזיתי לרגע מאותה חוויה גדולה ועוצמה רוחנית שכולם מדברים עליה. ראיתי את הריקודים, השמחה, האש שבווערת בעיניים של כולם - רגע לפני אותו אסון נורא.

וכאן אני רוצה להגיד: לעלות למירון זו לא טעות, זו זכות. קודם כל זכות רוחנית עצומה, לבחור להתאמן בעבור חוויה של קדושה עמוקה ולא סתם הנאה חומרית או רגשית. שנית, זו זכות אזרחית של כל אדם במדינה דמוקרטית, ליהנות מאירועים המוניים (רתיים או תרבותיים) בצורה בטוחה ולא מסוכנת.

כולם דיברו כל הזמן על "הכתובת שהייתה על הקיר". אבל אני הבנתי שכמוני, כמעט כל מי שהיה במירון חווה כבר בעבר את הדוחק והצפיפות, ואולי אפילו את תחושת הסכנה - ובכל זאת כולם בחרו להגיע שוב ושוב להילולת הרשב"י. לטעום, להרגיש את הקדושה, את החיות שיש שם, את האחדות המתוקה, את התפילות, ההתלהבות

והריקודים.

ולמרות הזוועה הנוראה, הרגשתי שוב את הקנאה עולה בי. כן, הקנאה למה שכל האנשים שעולים למירון זוכים בו, ואני לא.

הרגשתי שגם אני משתוקקת ליכולת שלהם להתענג ולשמוח שמחה אמיתית - בלי שכל, בלי הגיון שעומד מאחורי זה. שמחה טהורה, כנה ופשוטה שנובעת מהתחושה של קרבה לה' ולאנשים שסביבי. היכולת שלהם לחוש קדושה והתעלות רוחנית גם במצב פסי לא פשוט, כשהגוף דחוק ולחוץ בין אלפים - ועדיין הנפש מתרוממת. ומאות אלפים בכל שנה נוהרים לשם, לשמות מים חיים מהנהר הזה, נהר של קדושה, של שמחה ושל חיבור, שנובעים מהלב ולא מהמוח.

גם אני, הרציונלית, הלומדת, המבינה - זקוקה לכל אלה. זקוקה לחיבור פשוט אל הלב, לעבודת ה' שיורדת אל הקרביים ממש, אל כל ההווה שלי. לתפילה שאני מוכנה לנסוע בשבילה רחוק, רק בשביל לטעום אותה שוב. גם אני זקוקה לתחושה של "ביחד" פשוט, להתרוממות רוח שלא נובעת מהחוץ אלא מנביעה עמוקה ופנימית בתוכי - כזו שזוכה להתגלות רק ברגעים נדירים מאוד.

קל לנו, העומדים מן הצד, לצקצק בלשוננו בכל שנה כלפי ההמונים שנוהרים אל קבר הרשב"י, מתוך אולי אפילו תחושת עליונות מסוימת, ולשאול - למה הם עושים את זה?? מה הם מוצאים שם?

אבל השנה, הרגשתי כמה הם נעלים מעליי. כל אלו שעולים להר מירון מוסרים את הנפש בכל שנה (והשנה לדאבוננו, כפשוטו ממש), בשביל לזכות לטעום עוד קצת מהמתקנות של המפגש עם הרוח הבוררת שבתוכם. זו שאי אפשר לפגוש אותה במרוצת החיים השוטפת, אלא רק ברגעים כאלה - של התעלות, של התכוונות, של שעת רצון שמיימית. העולים למירון לא עולים לשם בשביל הנאה חומרית, לא בשביל הנאה תרבותית ואפילו לא בשביל מפגש חברים או משפחה. הם עולים לשם כי יש שם משהו מיוחד, שאי אפשר להסביר אותו במילים. העולים למירון משתוקקים בכל שנה למפגש חוזר עם נקודת האמת שבתוכם, עם הרצון הבורר לשמחה, למשמעות, לקדושה, לדבקות. את כל אלו לא ניתן לעורר באופן מלאכותי, ומי שזוכה וטעם יין הונגרי - לא ישכח לעולם את טעמו. הוא יחזור למירון פעם אחר פעם, מתוך ידיעה שיש שם צפיפות לא פשוטה, ובכל זאת הרגליים יישאו אותו לשם - לעוד לגימה של חיים בתוך המרוץ המטורף הזה של החיים, שכולנו נעים בו.

הציבור שבוחר במירון צודק - כולנו זקוקים לעצירה, לנשימה של רוח, לחוויה שאיננה שכלית אלא מיסטית ועמוקה, שנוגעת בעמקי הנפש ומעוררת אותנו לחזור למקורות שלנו.

לצערי, זה הסתיים באסון נורא, שלא היה צריך לקרות. אין שום סיבה שבעולם שבמדינת היהודים אנשים יהרגו

מתוך רצון להתפלל ולשמוח בהילולת הרשב"י הקדוש. אבל אותם אלו שמסרו את נפשם - זכו למות מתוך הרצון העמוק לחוש באותה דבקות מופלאה שיש בהר מירון בל"ג בעומר. אשריהם, ולוואי ואזכה כמותם להסכים לעצמי להתמסר לחוויות רוחניות עמוקות ולהיפגש עם הצדדים הלא-רציונליים במציאות, שחשובים ומהותיים לא פחות לבניית האישיות שלי כאישה עובדת ה'.

עוד תחושה שעלתה בי בעקבות האירוע הנורא, הייתה תחושה קשה של דין. כבר שנתיים, ש"רשב"י זורק אותנו מההילולא שלו בל"ג בעומר" (דברי הרב שמואל אליהו). בשנה שעברה לא הייתה הילולא בשל הקורונה, והשנה יום החג הוכתם בדם של עשרות שקיפחו את חייהם, וכל אלו שנשארו עזבו את ההר במהירות האפשרית, עם צלקות נפשיות שיישאו כנראה, לכל החיים.

רשב"י הוא שאמר את המשפט המופלא: "אנן בחביבותא תליא מילתא". מובן שהדברים קשורים גם לאהבת ה', אבל אי אפשר להוציא את הדברים מפשוטם - אנחנו תלויים בחביבות, באהבה שלנו זה לזה.

ומהבחינה הזאת, קיבלנו ציון נכשל בשנתיים האחרונות. ראשית הקורונה, שבתחילתה אמנם איחדה אותנו באהבה ובקרבה (כפי שאנחנו מצטיינים תמיד באחדות בשעות משבר), אבל ככל שחלף הזמן והעצבים גברו - גרמה לקרעים קשים מאוד בתוך החברה שלנו. חרדים נגד חילונים. חובשי מסכות נגד אלו שפחות מקפידים. מתחסנים נגד אלו שלא. ציבור נגד הנהגה, אזרחים נגד משטרה.

לכל זה נוספו 4 מערכות בחירות בשנתיים. אם בתחילתן היינו כרגיל במצב של "ימין נגד שמאל", הרי שעכשיו אנחנו מוצאים את עצמנו אפילו בתוך הימין - מפוצלים, כועסים ומשסים מילים מושחזות זה כנגד זה.

חביבותא, מה יהא עלייך? ומה יהא עם יגיע עוד וריאנט? עוד מערכת בחירות? לאן השיח יכול להידרדר עוד מכאן? בהתחלה נטיית לתלות את השנאה והכעס בתקשורת. אבל עם הזמן והתארכות המגפה והבחירות, אני שומעת את הלשונות הרעות גם בגן המשחקים, בבית הכנסת, בפארק. כולם כועסים, עייפים ומרוטים - מהבידודים, מהקורונה, מהבחירות, מהחדשות.

אין כאן רצון להכריע לצד מסוים, רק התובנה היכתה בי - שאולי אנחנו לא ראויים עכשיו לבוא בקבר הרשב"י. בדיוק כפי שאנחנו לא ראויים עדיין למקדש, ולכן ירושלים עדיין איננה בנויה. כך גם רשב"י רואה את הפילוג, את השיסוע הנורא, את השנאה איש באחיו - וזועק אלינו "אנן בחביבותא תליא מילתא".

איננו יכולים לחיות מתוך שנאה. בואו נחזור לאהוב, פשוט כי אנחנו עם אחד. נפסיק לשפוט את מי שסביבנו, גם אם הוא חושב אחרת מאיתנו. זה קשה, אבל אחד בלי השני יותר קשה.

אנא, בחביבותא תליא מילתא.

